

УТВРЂУЈЕ СЕ да су на главни претрес приступили:

- **заменик тужиоца Веселин Мрдак,**
- **пуномоћници оштећених Наташа Кандић, Славица Јовановић,**
- **сви оптужени и**
- **браниоци адвокати: Бранкица Мајкић бранилац опт. Љубана Деветака и Милана Девчића, Игор Олујић бранилац опт. Милана Радојчића, Војислав Вукотић бранилац оптуженог Жељка Крњајића, Бранко Лукић бранилац оптужених Миодрага Димитријевића и Радована Влајковића, а на овом претресу ће мењати и адв. Ђорђа Калања браниоца оптуженог Радосава Јосиповћа, Јасмина Живић бранилац опт. Дарка Перића, Гордана Живановић бранилац опт. Јована Димитријевића, Слободан Живковић бранилац оптужених Саше Стојановића и Драгана Бачића, Бранислава Фурјановић бранилац оптужених Зорана Косијера и Петронија Стевановића и Радослав Шошкић бранилац оптуженог Александра Николаидиса.**

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Ја бих морала да напустим судницу у 11,15, мењаће ме колега адвокат Слободан Живковић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У реду.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се главни претрес ОДРЖИ.

Претрес је јаван.

Главни претрес СЕ НАСТАВЉА у 09 часова и 43 минута.

НАСТАВАК ДОКАЗНОГ ПОСТУПКА

КОНСТАТУЈЕ СЕ да је у Жупанијски суд у Вуковару приступио сведок Љубомир Солаковић, а није приступила сведок Манда Кризманић, у вези чега је суд обавештен да због здравствених разлога није приступила, а факсом је суду прослеђено лекарско уверење.

СВЕДОК ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ

Чије се испитивање врши путем видео-конференцијске везе успостављене са Жупанијским судом у Вуковару, у присуству судије Јадранке Курбел и записничара Ренате Павић и судијског помоћника Вишег суда у Београду Ирине Ковачевић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан господине Солаковићу, да ли ме чујете?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Добар дан, чујем Вас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су Ваши лични подаци од оца Ивана, пензионер, адреса Вуковар, улица Хрватског зракопловства бр.49, рођени у Ловасу 1963. године?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Јесте, точни су подаци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само врло слабо чујемо.

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Точни су подаци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако, у реду.

Са личним подацима као на записнику Жупанијског суда у Вуковару Кир.887/07 од 22.11.2007. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја ћу Вам прочитати имена и презимена оптужених па ћете рећи да ли сте са неким у сродству или у завади: Љубан Деветак, Милан Девчић, Милан Радојчић, Жељко Крњајић,

Миодраг Димитријевић, Дарко Перић, Радован Влајковић, Радисав Јосиповић, Јован Димитријевић, Саша Стојановић, Драган Бачић, Зоран Косијер, Петроније Стевановић, Александар Николаидис, јесте ли са неким од њих у сродству или евентуално у некој завади?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Молим Вас, нисам добро чуо да ли је можда Жељко Брајковић?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, није на овој оптужници.

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Онда нисам ниским у сродству и нисам с никим у завади.

Са оптуженима несродан, није у завади.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Бићете саслушани као сведок, као сведок сте дужни истину да говорите, давање лажног исказа је кривично дело. Нисте дужни да одговарате на поједина питања уколико би себе или неког свог блиског сродника изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети или кривичном гоњењу, а пре него што кренете да дајете исказ положићете заклетву прочитавши односно понављајући ове речи које ја изговорим. Заклињем се.

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Заклињем се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ћу о свему.

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Да ћу о свему.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што пред судом будем питан.

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Што пред судом будем питан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Говорити само истину.

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Говорити само истину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И да ништа од онога што ми је познато.

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: И да ништа од онога што ми је познато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нећу прећутати.

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Нећу прећутати.

Опоменут, упозорен, а након полагања заклетве изјављује:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пред судом у Београду се води кривични поступак против ових четрнаест лица због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва. Предмет оптужбе је страдање шездесетдевет цивила хрватске националности у десетом

и једанаестом месецу 1991. године у Ловасу, предмет оптужбе иначе страдање цивила у нападу на Ловас, затим убиства, мучења, телесна повређивања, противзаконита затварања цивила у овом периоду и овај догађај на минском пољу и страдање цивила у том догађају. Испричаћете суду шта је Вама у вези свега тога познато, иначе пред овим судом налазе се Ваше три изјаве, две изјаве које сте давали на главном претресу пред Жупанијским судом у Вуковару у предмету К.25/00 и једна изјава ову коју сте дали по замолници из суда у Београду, а дали сте је тамо у Ловасу. Изволите господине Солаковићу испричајте оно чега се Ви сећате из тог периода све што Вам је познато.

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Па овако у десетом мјесецу је било неколико мањих напада на сам Ловас, гађана је црква и силос. То је било онако из даљине гађано значи колико се сјећам нитко није страдао осим што је нанесена материјална штета, да би 10.10. био нападнут сам Ловас. Ја сам се затекао у близини обитељске куће с обзиром да смо имали некакву дојаву о могућем нападу па смо исти очекивали, времена су била таква па смо знали шта нас чека отприлике и за такве пригоде напада односно како напад почиње гранатирањем имали смо импровизирана склоништа гдје смо се у тренутку напада и склонили. Међутим напад је кренуо после из смјера Опатовца пјешадијом која је, ја бих рекао, кренула жестоко, чуле су се тромблонске мине и оно рафална пуцњава на све стране, мислио сам да се убија све живо што постоји, тако је изгледало, но ми смо се притајили надајући се да нас неће пронаћи и не знам што бих ту додао али углавном напад је текао, вријеме је одмицало, рафали су се стално чули, пало је неколико бомби у близини још, ручна граната је пала код сусједа то смо јако добро чули у кући, значи у дворишту је бачена. Но послије одмакле пуцњаве пробали смо ступити у контакт са сусједима који су излазили на улицу па се вијести шириле од врата до врата и ту смо чули стравичне вијести о појединим убијеним мјештанима. Међу њима у мојој улици је Цецилија Бадањак и Дане Бадањак који су убијени у својој кући у дворишту непосредно у близини и иза њихове куће испред обитељске куће чули смо да је убијен шумар из Товарника Мирко, а презиме не знам. Послије смо чули још стравичних вијести о убијеним мјештанима сад да их не набрајам вјероватно имате попис. Неки од њих су Кризманић Вид, Полић звани Бата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како, нисам чула, како сте рекли сад име?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Полић звани Бата али сад презиме, то је презиме Полић, а имена се сад не могу моментално сјетити, обитељ Јовановић муж и супруга исто сад у Гајевој улици за њих сам чуо исто у том мометну, значи у току тога дана. Послије се чуло и за неке друге али то сад стварно напамет не могу рећи. Ја сам се притајио пар дана док није дошла наредба да се морају сви предати јер кога нађу да се није пријавио или предао њему је обећано да ће га убити. Значи морали смо се сви предати који смо остали у мјесту или је судбина неизвесна. При предаји односно одмах по заузимању мјеста, мислим поставиле су се страже, тенкови су заузели положаје, пуцало се и дању и ноћу, највише ноћу спорадично и ја бих рекао застрашивало се становништво, морали смо носити бјеле крпе око руке у знак тога да смо се предали и уједно да не припадамо, како бих рекао, да смо Хрвати или не српско пучанство и још уз то и бијеле плахте или како се негде каже чаршафе преко капије да се точно зна која кућа се предала. Значи они који би дошли да би знали који су чували тобоже мјесто да би знали која кућа је она која је овдје предана. После тамо у четвртак сјећам се негдје 17-ог позвани смо на састанак пред задругу, но састанак је био релативно касно одржан пред сам полицијски сат који је био уведен, тако да све је говорило да састанак мора бити изразито кратак или се ту нешто друго догађа јер времена за повратак није било прије полицијског сата. И онда су нас претресали и све увели у двориште задруге гдје нам је, како бих рекао, држан које какав говор. Морали смо сједити на клупама цијелу ноћ и ту су нас наравно појединци дошли и тући, значи тукли су нас онако произвољно, ништа по наређењу колико сам ја схватио неки појединац Марко се истицао у томе свему, за друга имена тешко, ништа не знам овако напамет, у ноћи, онда су нас пописали и ујутро знам само да је дошао један човјек испред нас читао је списак. Тада нисам знао да је то господин Љубан Деветак јер то су рекли други крај мене, шаптало се да је то он, ја га нисам познавао особно и дошло је до издвајања или дијељења нас колико је било можда осамдесетак у некакве групе. Једна група је отишла као радни вод али мислим да је та група још отишла прије него што смо преноћили, а друга група је исто ујутро нешто издвојено неколико појединаца, можда познаника или тако нешто да би једна група од двадесетак људи била врло тучена, да су људи падали на под, били су крвави, вјероватно убодени ножем и на разновразне начине

тучени и палицама, нисмо смјели ни гледати, није нам било дозвољено, а ја сам био у некој трећој групи која се приближила капији и требали смо ићи као радити брати грожђе. Међутим и нас су повремено појединци тукли, још су неке људе увели у двориште колико се сјећам да се ради о обитељи, сад ми је исто мало тешко али у питању су отац и два сина колико се онако сјећам, можда Иван Видић још уз њих. Они су накнадно доведени, тучени су у дворишту, то су били страшни звукови и мислим оно јауци, одјеци и све оно што уз то иде. Међутим нико пред нама није убијен тада. Један је чак од нас тамо остао лежати од батина, ја нисам добио такве батине у дворишту, но али долази тада неко изасланство већ не знам ни ја каква заповјед. Ту нам се чита нека литанија о нашој будућности у бити коју немамо јер једноставно нисмо пожељни и разновразне увреде, понижења и све остало. После тога нам се говори да идемо брати грожђе, да смо сви усташе и да идемо сви скупа. Знало се да идемо некуд у непознато, сви смо то осјећали. Долази камион пун војника, вјероватно резервиста са ознаком Југословенске народне армије, шљемови с петокракама, колико је изгледало пуна војна опрема, који су нас следили пут тадашњег минског поља које је било на улазу у село испод самог погона Борово. Ишли смо тамо нисмо знали точно куд ми идемо, као идемо брати грожђе и прво смо морали ићи испред наоружаних војника, успут било је ту и по који ударац јер сам био задњи, значи неком батином и тако. Онда су нас водили један дио пута па су тражили да ми будемо из вана, а ред војника изнутра између наше колоне, значи ми смо као штитили од могућих напада не знам ни ја кога, већ у то доба ту никог није било али као из предострожности и један дио пута смо ишли тако гдје један господин више није могао ићи, био је у ранама, искрварио је путем, био је кржави траг цијелим путем, пао је на кривини и рекао да даље не може, ту се чуло некакво комешање. Један је викнуо «ја ћу га» и чуо се рафал и он је једноставно јаукнуо и био је готов на лицу мјеста. Ми смо наставили пут даље, ишли су за нама до парцеле, то није далеко од тога једно педесетак метара и ту смо морали ићи фронтално попреко газити прво парцелу, као то је једна њива величине можда једног хектара или нешто мање, па кад би прегазили попреко онда су тражили да се поредамо опет и држимо за руке и ходајући да косимо траву односно дјетелину и да идемо сада по дужини. Нису нам рекли гдје су мине, ни ништа, него ако наиђемо негдје на мину нормално да

нас мина разнесе јер то је био циљ, али док смо газили још попреко пуцали су нам изнад главе ради упозорења да не би случајно побјегли или нешто тако да нам не падне напамет да ће и они други страдати. Онда су се поредали иза нас у размаку не знам тридесет до педесет метара највише наоружани, пратили су нас, значи ми смо газили минско поље да идемо до краја и кад смо дошли близу неко је угледао коноп и стали смо да би један што је наређивао са цесте значи из непосредне близине све имао под контролом, једноставно је рекао да неко повуче коноп. Међутим нико није повукао коноп. Ја сам био сасвим на другом крају од једног догађаја после сам чуо да га је један војник гурнио једног нашег мјештана који је једноставно пао на мину и дошло је до експлозије. И што су мине експлодирале него су и они почели пуцати по нама, једноставно се не зна ко је од чега страдао јер ту је било и погинулих од мина и рањених и рањених и убијених од самих метака, значи од рафала који су нам с леђа у нас уперени. Послије тога долази некакав старјешина цестом који то све скупа је снимео, видио је, једноставно је рекао да се с тим престане, да ће за то неко одговарати, наредио је да се рањени покупе, ја сам био међу њима и да нас возе у Шид или у Митровицу, а за друге не знам што је било и тада су нас, како бих рекао, долазили једноставно скупљали су који су могли, који нису по њих су ишли други и ту су мене пренјели преко готово свију тих тијела у непосредној близини погинулих, било је доста једно двадесетак људи је погинуло. Ја се сјећам до мене Маријана Марковића, Дарка Солаковића, Томислава Сабљака, браће Сабљак Марко и Иван, Цоњар Ивана, Мату Ходака, још неке које сам упамтио али сад имена не могу се сјетити, значи око двадесет људи је погинуло, четрнаест људи нас се јавило као рањених који смо у камион убачени и вожени смо пут Шида. Успут возио нас је Драган Воркапић и још један је био с њим. Дошли смо у Товарник, ту су чини ми се тројица била скинута, мислим да је доктор из Товарника онако на брзину прегледао и рекао да они нису толико хитни да иду даље, они су остали у Товарнику. После сам чуо да су добили батине док су тамо боравили, а ми смо у Шиду добили неку нужну помоћ, један од нас је још преминуо, то је био Туркаљ Јосип у амбуланти од задобијених озљеда и једноставно нису знали што ће с нама, не знам, вратили су нас назад у мјесто Ловас, доктор је импровизирао, доктор Качар је тада радио, импровизирао је у амбуланти некакав смјештај за прву руку и ту смо имали ону исто

основну помоћ, колико нам је могао доктор је пружио ја мислим све и рекао нам је да ту не можемо остати да ће неки од нас подлећи ранама да морамо ићи за Митровицу што се након два дана и догодило да смо сви у два-три наврата пребачени у Митровицу гдје смо како ко, али ја сам био у групи девет дана. Морам рећи да сам оно по мом мишљењу адекватно ми је пружена лијечничка помоћ, за друге то нећу рећи, свако нека каже у своје име ко је био. Са мном у соби је био Мато Краљевић који је најалост због ране на оку отишао за Београд гдје је и последије завршио у логору на Батајници, вратио се и умро је. Ми смо последије девет дана враћени назад у мјесто Ловас гдје сам морао ићи на превијање код доктора, јер је рекао ко год може да дође да му се олакша јер има стварно пуно посла. Ја иако баш нисам био за ићи због ране коју сам имао на дебелом месу, било је тешко ходати али и рана је око два мјесеца флисовала, трудио сам се ишо сам да буде један обилазак доктора мање. И тако уз пут гледао бих да што мање видим и да што прије прођем тај пут до лијечника и назад тако да за то вријеме не сјећам се право да сам неког битног и видио и неки догађај што би могло неком нашкодити или не знам оптужити га за нешто. Потом сам тамо у дванаестом мјесецу дошло је вријеме да су једноставно Хрвате исељавали аутобусима преко Босне као преко Бијељине, Тузле за Хрватску и ја сам самим тиме тражио на неки начин допуштење гдје ми је један мјештанин изишао у сусрет и одвезао ме аутом до Шида, даље сам наставио пут јавног превоза према Загребу гдје сам наставио љечење. Е сад појединости молим да ме се пита, што могу ја ћу рећи, овако сад тешко ми је то испричати све у једном комаду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Сада ће странке у поступку да Вам постављају питања. Изволите тужиоче.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Дobar дан господине Солаковићу, ја заступам оптужбу у овом поступку, поставићу Вам неколико питања.

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Дobar дан.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли нам можете рећи пре свих ових несретних догађања, годину па или неки месец уназад, какви су били међунационални односи у Вашем месту с обзиром на процентуални састав становништва?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Па односи су прије годину и по дана били сасвим нормални, а тамо негдје од почетка немира још на Банији од барикада од онда се и код нас почело догађати промјене у смислу оснивања странака и помало преустроје, евентуално ако

дође до нечега обране мјеста. Углавном односи нису били нимало поремећени, колико ја знам с никим нисам био у завади и многи које ја познам не могу тврдити за сваког појединца да нешто није неко неком нешто рекао, али углавном колико знам ником није било фалило ни цријеп с крова, нити му је разбијен прозор на кући, значи никакав физички контакт ја не познам нити знам до тада, а да су се односи пореметили то јесу самим оснивањем странака хрватских и мало је то захладнио однос између српског становништва и Хрвата. Међутим неки су ипак остали на неки начи добри, не могу више рећи пријатељи али бар оно у том смислу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли Вам је познато да ли је пре овог напада неки месец раније неко од Ваших мештана, иначе које сте Ви познавали српске националности, за извесно време напустио Ловас, а да се онда у току напада и после напада појавио поново у Ловасу?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Па то засигурно појединаца има али ја о кретању појединаца нисам знао много, чуо сам од других али опет не знам точно ни ко је рекао, ни што, да су неки отишли и онда су се појавили тога 10.10. па чак као и предводници група који су харали селом, односно ослобађали село како они су то говорили, само не знам од чега и од кога и ко је то био тамо заробљен или не знам обесправљен како би друкчије рекао. Једноставно не видим разлога за такво ослобађање села јер нико тамо није био угрожен.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кад сте већ споменули ослобађање села, да ли је непосредно пре напада неко време пре тога и на сам дан 10-ог у селу и околини, да ли Вам је познато, да ли је било неких наоружаних оружаних формација организованих са хрватске стране?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Са хрватске стране била је једна група неко кратко вријеме, пар месеци прије у мјесту, прави разлог ни не знам, можда некаква подршка, или не знам што, или неко охрабрење, али они су како су дошли, тако су ошли, ништа нису што би рекао, на жао направили. Међутим, после више никаквих група није било и да је ико долазио и устројавао саме нас у мјесту, него смо се ми сами организовали по стражама и одређеним начинима чувања или боље речено, алармирања ако до нечег дође, јер ми нисмо били у стању једноставно село бранити од таквих напада, а проматрали смо напад на Товарник који се догађао тамо 22.9.-ог исте године и напад на Бапску, значи, видјело се гдје се Бапска гранатира, то је оно што знам и углавном тако су почињали напади

на одређена мјеста, прво гранатирање, да би послије упадала војска, можда паравојска и све остало што уз то иде.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли Вам је познато да је након тих догађања у Товарнику и рекосте Бапској, а пре напада на Ловас, било неких покушаја, неких преговора са представницима Југословенске, тадашње Југословенске Народне Армије, да се Ловас не напада и да се евентуални проблеми реше договором.

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Ма, то ми је познато исто преко других, да је било преговора, да је наше изасланство ишло у Шид на преговоре, тражило је да се села преда, међутим, у селу је скупљена нека количина оружја која је предана, наводно колко ја овако сам упознат, неформално да је то наводно било недовољно или мало, не знам што су очекивали да ми имамо сем оно што су имали они што су имали оружја, а то су били ловци, значи, полицајци који су имали за то дозволу. А за поједине и такве ствари, то нисам знао. Појединачно нешто.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекосте у току Вашег исказа да сте непосредно пре напада имали некакву дојаву да ће до напада ипак доћи и да сте предузели неке мере опреза. Ко Вам је дојавио да евентуално може доћи до напада, како сте за то сазнали?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: За то сам сазнао преко колега који су опет у мјесту горе чули да је побјегао свећеник товарнички и донио ту вијест. Као што је донио и вијест да се село преда или да дођу на преговоре, мислим да је исто товарнички свећеник ту вијест донио. Наводно он је био побјегао, међутим, послије се вратио назад у Товарник и колко сам чуо да је тамо убијен.

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Ви сте у то време имали 27-8 година, ако сам ја добро то израчунао на брзину, да ли сте живели стално у Ловасу? Чиме сте се бавили? Дал сте нешто радили и да ли сте били породичан човек? Где сте живели?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Живио сам у обитељској кући са оцем и мајком и братом, дјелили смо двориште, радио сам у пољопривредној задрузи Ловас, био сам запослен, нормално, миран живот, ништа посебно не могу додати.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Хоћете ми само рећи улицу и кућни број ту где сте, где је била Ваша породична кућа.

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Петра Прерадовића 8 у Ловасу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Је ли у то време била, назив исти?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Исти назив и данас и онда.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко је у то док сте Ви били у задрузи запослени, на којим пословима и ко је био директор задруге?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Па ја сам био електричар у задрузи, а директор је Адам Рендулић.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када је почео тај напад, јел се то, где сте Ви били, где сте били склоњени и ко је био још са Вама?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Па био сам пред кућом с обзиром да се очекивало, међутим, нисмо знали какад ће обим напада бити, да ли ће то бити као прије, само гранатирање без других врста напада, облика јел? Па како смо тако и очекивали, међутим, нисмо ни вјеровали баш у напад, јел у селу није ништа учињено што би првоцирало напад. Био сам кажем, пред кућом, ту су били моји родитељи и сусједи. Сусједа једна преко пута Марија Туркаљ и Марица Острон мислим да је била, и син од Марије Туркаљ.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекосте да сте послеподнева изашли у двориште из тог подрума, да ли сте у том тренутку видели ту или у непосредној близини или негде некакву војску?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Нисам разумио ову задњу ријеч.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Значи, изашли сте рекосте, нешто послеподнева, из овај, из подрума у двориште.

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Око 1 сата.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте видели негде, ту код Вас, или негде у близини било какву војску?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Не, нисам видио војску, јер пуцање је одмакло и ради тога смо тек изишли и нисмо знали пошто више нисмо никако организовани, што чинити даље, колко је људи погинуло, што се све догодило, догађај је био стравичан, били смо мало можда и дезоријентирани и уплашени од свега тога, нисмо тако нешто очекивали.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Можете нам рећи шта се догађа, где се Ви налазите, Ви и Ваша породица, тог дана после подне и наредних дана, да ли идете на посао? Чиме се бавите?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Не, ја сам био остао у кући, никуд нисам хтио ићи, једноставно сам се прикривао пар дана до тог наређења кад је објављено јел, путем добошара да се мора предати, једноставно то је било једно стање неизлазно, више скривања нема, човјек се мора показати да је ту, нисам успио побећи послије свега тога, бојао сам се да нас не чекају с те стране одакле су и дошли, од Опатовца, то је био наш најближи ја би реко, најближе место за

бјежање, значи, односно напуштање Ловаса, с обзиром на околности и догађаје и нисам се усудио ићи, да нас нешто не дочека тамо односно неко ко је наоружан и спреман можда за пребјега којих чека, људи који су покушали бјежат, видило се да су сви убијени, чак један господин је аутом покушао побјећи према Опатовцу, по презимену Сабљак Томо, убијен је на цести за Опатовац, значи, при самом изласку из Ловаса у почетку напада он је баш наишао тамо на војску и тамо су га убили, тако смо послуже сазнали.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекосте да сте се скривали све до тог дана кад је објављено да дођете у двориште задруге. Дал сте се скривали у кући или негде ван куће, тако да Вас нису ови који су дошли ту могли видети?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: У кући сам био.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је било претраге?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: У зградама, што кажу, у кући.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је у том међувремену значи од тог 10-ог до 17-ог било претраге, да ли је неко долазио да претреса Вашу кућу, да некога саслушава, да одводи?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Не, не, није било претреса, дошли су двојица, ја их нисам видио, Крњајић и Грковић, додуше, наш сусјед Крњајић Жељко, тако је отац рекао, да су тражили да преда оружје. Но, међутим, рекли су да ће доћ за пола сата, како је он то испричао, што је и било. Онда је дошао неко други, ко је преузео то оружје, то је било све што се тиче уласка у наше двориште тада.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли можете да се опсетите датумски, с обзиром на 10-и када је неспорно био напад, када су то долазили Крњајић и Грковић код Вашег оца?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Сутрадан, сутрадан. Значи, 11-ог, колко ме овако сјећање служи. 11.10.-ог.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Према ономе што смо ми до сада утврдили, према некој лекарској документацији, Жељко Крњајић није био 11-ог у Ловасу јер је тог дана рањен у Товарнику. Значик да је 10-ог увече напустио Ловас. Да ли евентуално дозвољавате могућност да сте датумски померили тај њихов долазак код Вашег оца?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Највише на 12, то је одмах било ја мислим 11-ог, али максимално 12-ог. Други дан није било даље сигурно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: За то време док сте били до 17-ог у Ловасу, да ли сте виђали неког од Ваших пре свега, мештана Срба, који су ту живели и који су евентуално имали некаквих функција у месту, некакву власт или томе слично?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Па био сам тог дана кад сам се ишо предат, видио сам свога пословођу Милана Миљковића у радном одијелу у задрузи тамо гдје смо се дошли предат, у зграду тамо гдје је кухиња и дан данас у задрузи. Двориште је било пуно људи мени углавном непознатих, било је мјештана још који смо чекали на ред за упис и тешко ми је рећи, мислим да је Влатко Палијан био од млађих, колко се сјећам, тог тренутка тамо. Јако ми је тешко рећ то сада ко је био свек, био је мој отац јел.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Дал сте у том Вашем кретању или контакту са Вашом родбином и комшијама чули за нека догађања у времену од 10-ог до 17-ог о евентуалном постојању неких импровизованих затвора, о мучењу, малтретирању људи, одвођењу па чак и убиствима.

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Па при самој задрузи је постојао наводно затвор у дјелу радионе има један простор гдје је било складиште, то сам чуо послуже, ту су били неки затворени и још наводно у подруму опћине да су били затворени појединци. И у кући на углу у самом центру, кућа је од обитељи Кесер, ту је била наводно полицијска постаја и ту су у подрум наводно доводили, не наводно, јер су ми неки и сами рекли да су ту у подруму провели ноћ, тако да добивали су батине, то је основно, којекаква испитивања што се догађало у сваком томе затвору и у дворишту је исто било батињање кад сам дошао, нисам знао ни што мене чека, међутим, ево прошао сам тај дан добро. Двориште је било пуно различитих униформи, реко би човек не зна се ко пије ко плаћа, али се јако добро знало ко плаћа и то смо били ми Хрвати, чули су се јауци, урлања од батина, ја сам по страни био, чекајући ред, нисам хтио ни гледати што се све догађа, јер нисам знао ни што мене чека. Док нисмо били уписани, речено нам је да идемо моментално кући, да ћемо бити позвани кад будемо требани. Али то је већ било идућег дана кад смо морали доћ на састанак, позвани смо сви, од 18 до 50 година, мада је ту било и неких који су имали више, сећам се добро тај радник задруге Шалај Мијо, он је био ту а није му било мјесто, значи, да је ипак било и старијих.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте у међувремену од 10-ог до 17-ог виђали по селу некакву војску, некакве наоружане људе?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Па војска је заузела све пунктове по селу, ја би реко, на угловима, улицама, имали су све под контролом. Колко сам успио видјети, то су чини ми се били сви некакви резервисти или присилно мобилизирани, колко сам чуо од других који су се кретали. Дошли су, покупљени су онако каже, на брзину и довезени су овдје, нису знали ни гдје су ни што се догађа, онда су полако од мјештана чули за догађаје који су тада се догодили. Неки то од њих наравно нису одобравали, али наредба је наредба, они су морали радити оно због чега су ту постављени. Углавном, то су били мирни војници који су у бити као чували мјесто.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте запамтили у каквим униформама су били? Шта су носили од наоружања, какве су униформе имали? Да ли је било неких и без униформи, а са наоружањем?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Да искрено кажем, мени је то личило на униформе Југословенске војске, било је и неких који су били у маскирнима, који су шетали углавном, то су били онако ја би реко као резервисти обучени тада. То не могу рећ, кад не сјећам се, нисам био у близини да би точно могао то потврдити, било је чак и у цивилу, различите кажем униформе које нисам никад ни видио, па све до цивилне одјеће и наоружаних што каже, војнички.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте некога од Ваших мештана српске националности виђали у униформи или некаквој одећи и са наоружањем? И ако јесте, дал се сећате кога?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Са наоружањем не, али сјећам се њих неколико послије док сам ишао на лјечење, док сам ишао улицом, а то је било послије, већ тамо у 11-ом мјесецу, за вријеме тога, нисам био вани, не сјећам се ничега мислим да би упамтио нешто, једино то што сам прошао улицом, све су ми били некако страна лица, не сјећам се никог домаћег баш да је носио оружје тада.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте односно ако сам Вас добро разумео, Ви оптуженог Љубана Деветака пре ових догађања нисте познавали?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Не. Особно не, знао сам за њега и знао сам гдје му отац живи и то, али нисам имао тај лик уопће, нисам се познавао са њим.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте познавали пре ових догађања Милана Девчића?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Милана Девчића? Јел живио у селу не? Виђао сам га.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли знате шта је био по занимању? Где је радио?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Милан, мислим да је био трговац у Ловасу, а његов син Мићо, ако говоримо о истој особи Девчић, имо полицијску униформу, он је био у полицији.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли га виђали у полицијској униформи тих дана?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Видио сам само Мићу тога дана кад смо вођени на минско поље, у самом центру села колко се сјећам, у полицијској униформи.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Милана Радојчића да ли сте од раније познавали и да ли сте га виђали у то време у селу?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Милана Радојчића сам познавао, то је, с његовим оцем сам радио у задрузи, значи, тако да сам јако добро познавао њих. Он је био на упису кад смо се дошли уписат, отац је рекао да је он уписивао, значи, био је тамо сједио унутра и уписивао све нас који се предајемо.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: На који датум мислите?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: 14-ог.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Молим? На који датум мислите, то потписивање?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: 16.10.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекли сте.

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Четвртак, сјећам се јако добро.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У изјави, једној од Ваших изјава пред судом у Вуковару, односно по замолници, помињали сте нешто да тако ми је познато да је Радојчић Милан, да су га звали «капетан Милан».

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Да, тако су га звали, али ја нисам особно чуо да га неко тако ословљава тог тренутка док сам, док смо тамо били. То сам чуо од других да га зову «капетан Милан».

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли познавали Жељка Крњајића?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Јесте. Он је био сусјед двадесетак метара ниже у улици. Нисам имао ништа с њим особно, тако да нити сам се замјерио њему, а није се ни он мени замјерио овако.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте га видели уопште тих дана од 10-ог до 18-ог у Ловасу? Ви лично?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кад сте 17-ог дошли пред двориште те задруге, да ли је и брат Ваш био са Вама?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Да, тата је био са мном. Не, 17-ог не, тата није ишао, он је старији био, пардон мислио сам на предаје.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А брат? Да ли је са Вама био брат?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Брат је други дан морао ићи већ, био је позван да иде скупљати погинуле, односно убијене, и на радну обавезу. Мене су изоставили.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Какву је радну обавезу имао Ваш нажалост, покојни брат сада?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Па, први дана су наводно скупљали мртве и не знам дал су их сахрањивали, сад се више не сјећам, знам само да је дошао кући и да је реко да највероватније да ће нас све побити. Да је тако лоше стање било да све то што је видио, није вјеровао да имамо шансе за преживљавање. Радио је све послове које су од њега тражили.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли знате ко му је издавао налоге за извршавање тих послова?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Па не знам, не сјећам се тога.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Изузев тога што Вам је рекао за страх да ће вас све побити, да ли Вам је нешто тих дана још конкретније рекао, евентуално да му је познато страдање појединих Ваших мештана у то време, и на који начин.

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Не, није ништа причао, то је све углавном што је рекао битно, више је само ћутио. Ништа није говорио о томе што ради, само је рекао да ради то и то и готово. Рекао је да је ствар јако, јако тешка и да ће нас највероватније све побити. Тако га се све то доимало.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је био старији или млађи од Вас?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Старији 6 година.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Тог дана 17-ог послеподне кад сте се јавили тамо и кад сте дошли пред задругу, јесте ли у то двориште улазили на велику капију или на малу капију? Претпостављам да Вам је познато да имају и велика и мала капија.

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Ушли смо нормално на врата, капија је колко се сјећам, била затворена, али је двориште било пуно. Највише војске, разноразних униформи кажем.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли су Вас при улазу претресали?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Тада не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Вас лично не?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Колко је отприлике било вас мештана ту кад сте се сви скупили орјентационо, у дворишту?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Мислите на Ловашчане само?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да, да. На мештане само.

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Па то је тешко рећи, јер нас је тамо десетак чекало на упис, неки су радили неке своје послове, не знам, неки су добивали батине, овако грубо речено, можда 50 људи.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекосте, било је ту разне војске, дал се сећате то разне војске, у каквим униформама, колко их је било?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Па најмање стотинак их је било, колко сам ја уочио кад смо дошли било је време чак и доручка.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Питам Вас за 17.-ти, за 17.-ти после подне. 17.10, за то време Вас питам.

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: 17.10.-ог, па можда 5-6 војника нас је чувало, можда и више нешто, али у самом дворишту колко се сјећам, била су постављена два митраљеза у нас уперена, речено је ако се ко помакне, да митраљез није прецизан, да ће stradати и они око оног ко се дигне, тако да ником није пало на памет да ишта учини.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Тих 5-6 тих војника.

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Морали смо.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Изволте, изволте.

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Да, 5-6 наоружаних војника је било који су нас чували.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Дал се сећате у каквим, какве су униформе имали?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Углавном сиво-маслинасте, стандардно нешто, а можда и нека маскирна. Не могу, изишло ми је то из памћења, тако да не могу тврдити, знам да је било иначе свакаквих униформи и до цивилног, значи, у цивилно одјело обучени, али наоружани.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли се сећате, значи, питам Вас за 17-ти, то послеподне, кад сте сакупљени у дворишту задруге, да ли Вам се неко обраћао и шта Вам је отприлике рекао, да ли је вршио неки ваш попис и томе слично?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Е сад ко се обратио тачно, више не знам, неки говор, придика нам је нека држана, после чега смо пописани и углавном стражари су знали нешто добацит, више су то биле црне слутње него, мислим било је ту свакаквих прича, свакаквих вицева које смо морали чути, слушати цијелу ноћ, али мање-више, све је то на неки наш рачун било. Морали смо то слушати и.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је ту ноћ.

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: И у муци се некад и насмијати, али то је био сабласан смех.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је тог 17-ог, покушавам да Вас вратим искључиво на 17. да не помешамо догађања са 18. било неког издвајања појединаца из ваше скупине и одвођења из круга затвора?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Јесте, пар људи су уводили унутра на саслушање, међутим чуло би се покоји јаук, вјероватно је добио батине, очито. Мислим да је био Филић Марко, тај човек је умро и ујруто идућег дана Јосипа Туркаља су унутра водили, на силу су га шишали ножем, мислим да је то чак радио онај Петроније како су га звали. Иначе ту је био и неки Марко који нас је батинао цјело време, што рукама а што неком палицом и још неки његов колега који је пуно рјеђе ишао да нас обиђе да нам исправља леђа.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте изузев тих надимака Марко, Петроније, чули још некакво име или надимак у њиховом међусобном ословљавању?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Па то је већ било идућег јутра 18-тог, дошао је неки Никола тако се представио, ја ако сам добро чуо да ли је Никола или Николај, углавном знам држао нам је некакав говор, више би рекао да је то био говор мржње из којег се ништа добро није могло наслутити осим један трачак наде за неке појединце што би рекли, доћи ће време да ће неки можда и отићи одавде, то сам запамтио, то је било све позитивно у цјелом говору, друго ништа се добро не сјећам и надимак Боксер и можда Зоран да ли је име или надимак не знам, али тако су се дозивали.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Молим Вас поново ћу се вратити на 17.10. у вечерњим сатима, да ли се сећате да ли је евентуално било издвајања неких људи који би напустили двориште и као нека група, радни вод или нешто?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Јесте, јесте, издвојен је радни вод од цирка једно 15-так људи који су тада већ радили у пекари и не знам већ на којим мјестима, значи.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када су издвајани, да ли је неко читао тај списак па их прозивао по имену да се издвоје или је то било, ко је то њих издвајао да ли знате?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Па мислим да је дошао тај господин Љубан Деветак, којег тада нисам још знао да је он, после се шаптало да је он, да је он рекао да радни вод иступи, ништа поименце овако, сад се не сјећам, међутим ујутро је двоје, троје људи још издвојио, неко од њих.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте ујутру 18-тог кад се то догађало, видели Љубана Деветака у дворишту?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Да, тај човјек је био навечер исто је ујутро опет пред нама. Ујутро је читао списак, ја сам имао дојам да он није уопште ту ноћ мислим у том дворишту, односно у тој кухињи где се боравило, него да је он ујутро дошао и да је он добио готов списак у руке, а ко је унутра био не знам стварно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У току ноћи између 17-тог и 18-тог, рекосте било је батинања, одвођења, тамо чули сте јауке, да ли је било одузимања неких ствари, новца од вас ту присутних?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Јесте и то је било ујутро, знам само да је скупљао један од нас, односно двојица пардон двојица су била, наређено им је да покупе новац за цигаре, не знам да ли још можда пиће, али за цигаре сам упамтио. Онда су људи вадиле оно што су имали у џепу, знам само да овај који је купио да су му се руке тресле да му је готово новац испао, једноставно није нам ништа добро обећавано па то је све резултат тога.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ујутру 18-тог, описали сте како су отац и син тучени, претучени, то смо чули, кад ви крећете из дворишта као скупина, ко вас организује за то кретање и ко наређује како ће се кретати пре него што сте изашли из дворишта Задруге?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Па непосредно ујутро почели су пристизати разни војници и ови заповједници, видело се ту и некаквин назовимо чиновна или већ по самим униформама, међутим

чини ми се да је то био неки паравојни заповједник, он је наредио да ћемо ићи тобоже брати грожђе и то се догодило негдје око пола 8 да смо кренули, колико се сјећам овако на памет, сата није било, онако орјентационо можда по нечему око пола 8 ујутру. Кажем у двориште је већ пристигло доста њих и дошао је један камион испред дворишта вани је стао, капија се отворила и из камиона су почели искакати ја бих рекао резервисти у униформама Југословенске народне војске. Они су нас путем следили и можда још пар ту паравојних војника, значи то је била наша пратња и тај ко је наредио да идемо, мислим да је он цјело време и наређивао што да се ради и камо да се иде.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Тај што је наредио да се иде и куда да се иде, рекосте претпостављате неко од те паравојске, да ли сте га у току кретања низ улицу доле ка том на жалост после се испоставило, минском пољу, да ли сте га видели уопште у току целог?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Па видио сам га, видио сам га али то је далеко и мислим лик ми је скроз оно нејасан, тако да не могу рећи ништа, ни како је изгледао, поготово не сада.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Малочас сте поменули тај камион и да искачу војници из камиона и да вас они воде, ја ћу покушати, односно поставићу Вам питање да ли сте сигурни да је то било баш то јутро 18-тог или евентуално да се то могло догодити и 17-тог увече, тај камион са војском и са искакањем, да ли сте сигурни да је то било 18-тог ујутру или дозвољавате могућност да је могло бити и 17-тог увече?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Знате сад након толико времена, то сад мало и збуњује, али ја држим да је то било то јутро, да је то било ујутро 18-тог.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ти војници који су дошли и који су вас после пратили доле, можете нам описати њихову униформу и наоружање ако се сећате?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Маскирна униформа чини ми се. Маскирна униформа, наоружање аутоматско, личило ми је на пуну војну опрему.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли су имали само капе и које капе или су имали и шлемове?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Ови из камиона су имали шлемове искључиво колико сам ја успио приметити на први поглед, први који су искакали су били у шлемовима.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте могли уочити да?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Нисмо све смели ни гледати, нису нам дали да гледамо, морали смо гледати у земљу, то је оно крајичком ока колико се могло видјети неки догађај.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте могли уочити да неко лице командује том војском, неки чин или нешто прецизније можда?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Не, њиховог неког посебног заповједника се не сјећам, кажем нисам могао то детаљно проматрати јер нам нису ни дали да све гледамо него смо морали гледати пред себе. То су нас опомињали јер да не би лоше прошли морали смо слушати.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте.

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: И свако је настојао мало и скренити очима да нешто види.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли су изузев тих војника који су били у вашој пратњи, да ли је ту било и неких других војника, неко од оних који су са вама били у току ноћи у дворишту или неки војници које бисте могли разликовати у односу на ове који су новопридошли и који су били у пратњи?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Ови што су нас чували њих се баш и не сећам, јер нисмо се смели окретати кад су нас постројили ван у колону, тако да они су ишли иза нас, нисмо смели гледати. А по како би рекао, док су ходали крај нас исто тако нисмо смели гледати и не сећам се никога овако од тих који су нас чували да је био, јер једноставно кажем нисмо се смели окретати.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте уочили да ту постоји нека особа која командује целим тим кретањем и свим тим војницима па и вама?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Да, та особа целим путем командује начин кретања и командује на минском пољу кретање нама и заповеда војницима и паравојницима.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Нисте запамтили лик све је то разумљиво, отприлике висину, стас и униформу да ли се сећате?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Па до 185 би рекао центиметара, униформа мислим да је маскирна.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Маскирна?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Да, нисам сигуран у то, али то је кажем то је скроз избљедило тако да о томе не могу ништа рећи прецизно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ако сам добро запамтио рекосте да сте Ви негде били при крају колоне мештана који су се кретали доле према, низ улицу?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Да, задњи сам био у колони и због тога сам добио који ударац више, неки су искакали из тих редова да би нас ударили, што мене што и ових пар испред мене.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је. Изволите, изволите.

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Сустизали би нас да нас ударе, ето, чак је било ту спомена сам чуо једном приликом да је један хтио извадити и нож, нешто између себе су причали, све је било могуће. И онда су рекли ко год падне, легне да ће бити убијен, што су на крају и доказали на самом примјеру Бошка Боџанца, то је прва жртва.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је са Вама, да ли се сећате ко је био у непосредној Вашој близини од Ваших мештана, па између осталог и Ваш брат, да ли сте били заједно?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Па био је он у непосредној близини, али сад положај ко је гдје био исто не могу се сјетити. Не могу се сјетити никог, ни ко је био чак крај мене се не сјећам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте од раније познавали Златка Пањика и Антуна Пањика?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Да. Златко је радио у Задрузи, а за брата се добро не сјећам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли се сећате да ли су њих двојица били у колони са Вама, односно један или обојица и који од њих?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Па морали су бити у колони кад сам их видео мртве. Сјећам их се погинулих на минском пољу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте познавали Николу Бдањак, мислим да сам исправно, пре ових догађања?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Па слабо, он је из другог краја села, тако да слабије сам познавао људе овако из другог краја, мислим оно знам већину људи у мјесту сви се скоро знамо.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли се сећате да је.

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Ако не друкчије, из виђења.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли се сећате да ли је Никола Бадањак био у групи која је, међу мештанима који су се кретали низ улицу доле ка минском пољу?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Па кажем вам њега се ја овако особно баш не сјећам, тако да не могу о њему свједочити. Било нас

је пуно па онда тешко је упамтити ко је све точно био, видим по попису после да је он био на минском пољу, још неколико људи које ја једноставни нисам регистрирао тада, није ми ушло у памћење, тако да о њима не могу свједочити.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли нам можете рећи уколико се сећате мало више детаља око убиства вашег мештанина Бошка Бођанца у току кретања ка минском пољу?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Једини детаљ је тај што је он рекао да даље не може, легао је нешто су се ту војници препирали ко ће га, један је рекао ја ћу га, ја ћу га и на кратко смо се појединци окренули на дјелић секунде што каже, видио сам само војника како пуца у њега. Човјек је само стигао викнути «јој» и био је готов одмах.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли се сећате да ли је тај војник имао шлем на глави као што сте неке описали и какву униформу је имао? Ја знам да су Вам ово мучна питања ови детаљи и Вама вероватно то све представља замор.

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: То се сад стварно не сјећам, не могу то рећи ништа што је имао, ни како је изгледао, више.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли знате ко је наредио.

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Да нешто кажем било би збуњујуће али мени је личило на стандардну војну униформу сиво маслинасту, али кажем није искључено ни ова шарена маскирна униформа, можда чак и прије него обична војна.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли знате, да ли сте видели.

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Значи између те две. Молим?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли знате, да ли сте видели ко је наредио скретање са пута на то поље где је била та трава, детелина, шта ли већ?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Па тај њихов како би га назвао заповједник, он је цјело време свиме управљао, бар ја тако мислим и колико сам ја имао увида у то, он је од почетка водио колону кроз до наиласка на mine и заповједио чак да се на mine неко скочи или легне или повуче коноп, значи цјело време је иза мене заповједао тај један те исти док није наишао некакав старјешина који је све обуставио и затражио да рањене покупе.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте познавали од раније Илију Кресојевића и овог Рендулића Милана мислим?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Јесам да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли су они те прилике били у тој колони која је спроводила ову групу мештана?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Видио их нисам, али бих рекао да овај можда Милан, да сам га чуо, али то исто тако је тешко потврдити.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кад сте скренули са пута, где се налази та војска, да ли и они са вама улазе у ту ливаду или вам командују са оног споредног пута или са главног пута?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Они са главног пута или са цесте стоје фронтално гледају у нас, а ми пред њима газимо прво поље од цесте према тамо даље унутрашњости, значи попречно ту пољану која је наводно минирана била, а је била је минирана, прво смо попреко газили, они нису ишли за нама. Пуцали су нам само изнад главе у знак тога да кажу ако неко покуша побјећи да ће отворити ватру на све.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли знате ко је дао конкретно наредбу, упутства како да се понашате уколико вам то кретање попреко горе преко ливаде са тим махањем ногама лево десно као да косите?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Кажем вам да је за мене то све заповједао тај њихов заповједник од почетка до краја, један те исти. Он је после тражио по мом мишљењу и убјеђењу да је он распоредио војнике иза нас, ми смо се прво морали поредати онда тако да газимо фронтално по дужини парцеле, кад смо одмакли једно 40-так метара можда онда смо стали, заповједио је да станемо да се они поредају иза нас. Онда су они са цесте, с обзиром да смо ми прегазили овај дио као сигуран, прешли су иза нас да нас чувају са леђа, значи на сигурној удаљености ако дође до експлозије да само ми страдамо, а да не страдају они. Онда кад су се поредали заповједио је да наставимо даље ногама костити траву ходајући помало напред, а они су ишли иза нас у стопу нас пратили, али кажем на сигурном растојању. И све до самог наиласка на mine гдје смо наишли, тј.неко је угледао коноп рекао овдје је коноп, ту су mine, стали смо и онда даље точно догађај не знам јер је на супротном крају од мене, нешто се догађало, неко је неком нешто говорио кад је дошло до експлозије, кажем после сам сазнао да је то Иван Краљевић био гурнут од стране неког војника на мину, то сам чуо, то нисам видио. Кад су mine експлодирале непосредно после тога почела је паљба по нама са леђа. Ја сам се бацио на земљу, био сам већ рањен и онда паљба како је престајала.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Где сте рањени, у који део тела?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Тако се чуло да поново пуне оружје и поново су наставили пуцати док није наишао тај старјешина, вјероватно би нас све побили тамо.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Где сте били рањени, и да ли сте могли проценити да ли је од крхотине мине или од пушчаног пројектила, у који део тела?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: С обзиром да су мине експлодирале на другој страни значи парцеле, нисам осјетио ништа, но док нису почели пуцати, онда сам осјетио јак прво бол у руку, а онда после како сам се бацио и у дебело месо.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте у том тренутку видели где Вам је брат?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Јесам, брат је био други од мене, до мене је био Марјан Марковић исто сусјед, а даље до њега мислим да је био Јосип Туркаљ, па браћа Пањик, онда даље мислим Сабљак Томислав, не знам Палијан Иван и тако Славко Кузмић, сад по реду точно не знам, али онако из виђења познавао сам све људе, Мијо Шалај, Славко Штрангаревић, Мато Ходак, па браћа Сабљак и тако.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте Ви апсолутно сигурни да сте те прилике видели обојицу браће Пањик, рекосте видели сте их мртве?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Да. Да. Можда су се чак и за руке држали. Зато што су ме преносили преко свих у непосредној близини и онда успут сам ето све то видео, из ближег сваког понаособ јер смо се спорије кретали.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када је дошло до експлозије тих мина и након тога, пуцњаве и кад је то престало, да ли је било накнадне наредбе неким појединцима да наставе да неке мине разминирају и да пресеку неке жице или канап?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Да, то сам и заборавио практично, точно је, док смо лежали рањени неки су се повукли, они који нису могли су лежали и даље. За то време је наредио исти тај који је наређивао војсци да неко приступи да се разминира остали дио терена, с тим да је ту било и пјешачких нагазних мина, колико се сјећам један је од нас тамо нагазио па му је однело палац, тзв.паштета. Покушавам се сјетити имена, али баш не иде.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је до овог разминирања које сте сада описали, дошло пре него што је наишао тај официр или после тога, тај који је рекао шта се ради и неко ће одговарати?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: То је дошло после њега, колико се сјећам он је наредио да се оде по камион за рањене, а у међувремену је наставио заповједати са разминурањем. А разминурање је вршио колико знам Бошњаковић Владо и Острун Јосип, њих сам по гласу чуо, они су нешто говорили што би видјели, а он би рекао што да раде у том моменту, но ето успјели су то учинити није дошло до експлозије мина. Значи нестручни људи под заповједништвом значи су то учинили.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Хвала лепо, немам више питања. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите даље.

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Молим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какву паузу сад у 11,15.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добар дан господине Солаковићу, Бранкица Мајкић адвокат бранилац оптужених Љубана Деветака и Милана Девчића, ја бих Вам кратко поставила неколико питања па Вас молим везано за оно што сте раније говорили и данас што сте одговарали на питања тужиоца, пре свега на питање тужиоца о односима пре самог десетог месеца 1991. године, одговорили сте да су промене почеле да се догађају након оснивања странака и одбране места, да ли можете везано за одбрану места да објасните у чему се она састојала, поменули сте да су ту биле и неке страже, да сте се сами организовали, просто када је то све почело и каква је била структура, колико људи, па ћу Вам ја поставити још нека питања.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја се извињавам, приговор на питање, сведок није помињао одбрану места.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Ево нек одговори сведок шта је рекао. Рекао је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево нека сведок објасни да ли је било неке одбране места, да ли је дошло до одбране, да ли је 10.10., место брањено, да то мало разјаснимо.

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Па по мом мишљењу мјесто није организовано брањено, да ли је неко спорадично пуцао то ја не могу потврдити, али брањења није било, за мене је била предаја а ово што је војска упала и направила, односно паравојска то је за мене тако. Значи за мене се мјесто предало, али до саме предаје за војску како бих реко није било, они су обећали миран улазак у село да се ништа догодит неће. Толко сам чуо од колега који су опет чули од изасланства шта је њима обећано, значи, а изасланство је

држало и састанак у самом мјесту, значи окупљали смо се у центру, у Дому културе гдје смо слушали извештај што се у ствари догодило на томе, како би реко, договору или састанку већ.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: То говорите о преговорима са ЈНА, јел тако, ако сам вас добро разумела?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Да, на преговоре с ЈНА.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Да. Када кажете изасланство које вас је окупило, држало састанак, да ли можете да се сетите која су лица која ви подразумевате под изасланством?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Колко ме памћење служи, бивши начелник Цирба Жељко је био, Рендулић Адам, а сад даље се не сјећам ко је још ишао на те преговоре. Знам само да су били мало психички малтретирани и онда ја бих реко оно да се не могу снаћи па да не могу лагати, тако да ето тако нешто, на стручан начин обрађени. Неки су од њих рекли да више не би ишо на преговоре, с обзиром како су прошли и вјеровали су да више неће извућ живу главу ако оду још једном. То је оно што ја знам, што сам запамтио. Одбране мјеста није било, то морам рећи.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Да ли је било, у ствари ви сте рекли, ми смо се сами организовали у стражама и алармирања ако до нечега дође. Да ли можете да објасните везано за страже које сте спомињали, да ли су то били неки пунктови, да ли је постојао распоред држања, давања страже, да ли је ношено оружје приликом држања страже. Конкретно ви где сте држали?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Јесте, јесте, било организирано и било је оружја, да. Било оружје од полиције и овако ко је имао оружје и од опћине нешто, шта ја знам.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Кажете од полиције, од опћине и овако ко је имао, да ли је то полиција и делила општине, оружје пардон, или се у општини узимало?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Па мислим ко је био можда у полицији, ја сад нећу точно тврдити, немојте ме за ријеч, али не могу то точно потврдити. Колко је ко.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: А оружје из општине, извините?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Углавном је то мање више ловачко наоружање било.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Осим ловачког да ли вам је познато да је било још неког наоружања?

Констатује се да је у 11,15 часова главни претрес напустила бранилац, адв. Бранислава Фурјановић и да ће је у наставку главног претреса мењати бранилац, адв. Слободан Живковић.

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Па по који аутомат, само не знам ни одакле то.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Да ли вам је познато ко је организовао цивилну стражу, или да кажем ко је био ту главни међу вама?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Главни међу нама је био Милас Јозо, он је био тада заповједник по том питању чувања села.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: А кажите ми да ли је било цивилних стража до 10-ог месеца, односно до напада на село? Како ви кажете.

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Па дежурање је било стално, е сад.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: А реците ми, да ли вам је познато да ли су на дан 10.10., да ли су нека лица напустила село из Ловаса?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Па непосредно прије напада, с обзиром да је напад најављиван, да ли је то случајно или лажно, не знам, и како је дошло до те најаве, углавном било је једна или двије најаве прије, једна сигурно, поводом чега су мјештани и у страху од оног што се догодило у Товарнику, јер су мјештани Товарника рекли да то што се догађа да то није нормално и да треба бјежати, да не треба ни случајно остати у селу јел што каже ништа није сигурно. Многи су страдали само зато што су остали, не зато што су се борили ил не знам већ шта. Углавном они су дали знак и потицај да људи одлазе према Илоку. Доста мјештана је отишло из Ловаса према Илоку тада, значи непосредно прије напада дан, два, три, није важно, али чак и неких седам дана прије.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: А конкретно за 10.10., да ли сте знали да ће тог дана бити напад, да ли сте имали дојаву баш за тај дан или то од раније што говорите?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Па то је дошла дојава баш дан прије, значи 09.10., колико се ја сјећам да је била дојава, па оно мало сам био и скептичан како сад неко може тврдити точно јел, онда су рекли да је дошао свећеник, па се ту шпекулирало да није то можда присиљен да то каже, или нешто, не знам, али углавном више смо вјеровали него невјеровали да ће то бити.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Само бих још једно питање. На питање тужиоца данас, одговорили сте да је у селу била једна група неко кратко време, пар месеци пре напада у Ловасу, можда нека подршка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није рекао кратко време него два месеца пре напада.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Пар месеци пре напада, то сам рекла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па то.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Па нисте били до краја јасни, која је то група, ако можете то да објасните, која је била пар месеци пре напада у Ловасу?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Па не знам точно како се та формација звала нити одакле су дошли. Ја с њима нисам контактирао, тако да не знам ни ко их је послао.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: А да ли вам је познато да ли је то нека униформисана група, наоружана група, цивилна група, о томе хоћу нешто више да вас питам?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Нешто јесу, униформисани јесу били колико се сјећам, а о наоружању нисам га видио.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро.

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Тада није било потребе за ношењем оружја.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Само једно питање, рекли сте да сте пре 18-ог, значи пре догађаја на минском пољу, да сте видели да је војска заузела све пунктове по селу, на угловима, улицама, све под контролом. Да ли можете ближе да објасните где су били пунктови и ако сте видели тенкове, евентуално где су они били у селу?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Па колко сам успео видит то кад сам морао ић кретат се, на угловима улица, значи где би се улице спајале с попречнима обично је био пункт и оне улице које су излазиле изван мјеста, значи на рубовима тих улица према пољима.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: И колико је било таквих пунктова по вашој процени некој?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Па најмање двадесетак, ако не и више, цијело мјесто.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Да ли сте тенкове видели у селу у том периоду?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Да, да, било је, било је и тенкова, чак се пуцало, у непосредној близини моје куће је био тенк на углу,

спрадично су пуцали ноћу, реко бих чисто ради застрашивања и то баш са тенка, са тешким оружјем.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: После 10.10., се пуцало тенком по селу, ако сам вас разумела?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Па тенкови су ушли 10.10., на вечер, значи негдје око 9 сати, између 8 и 9 ту негдје су дошли тенкови у мјесто. Чула се једноставно грмљавина тенкова, гусјенице тако шкрипе и све то. А нормално одмах су заузели пунктове и почели су решетат, тако да евентуално неко да је био на улици вјероватно би био погођен. Не знам право, њихов устрој нисам то могло пратит, нити гледати, једноставно било је опасно.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Данас сте рекли да сте Милана Девчића видели 18.10., у центру села, ако сам вас добро разумела?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Неће бити Милан, ми смо га звали Мића, а сад право име.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Мићо Девчић добро, да ли сте.

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Да, био је у центру села, то је наводно била њихова полицијска постаја у кући од Кесера.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Да ли сте га осим тог 18.10., видели још који пут или имали било какав контакт са њим?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Не сјећам се њега никако више.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро. А да ли сте везано за Милана-Мићу Девчића како ви кажете, чули да је извршио неко кривично дело или да је наредио извршење неког кривичног дела?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Ни то не знам.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро. Питала бих вас само кратко за 17.10.1991.године, када сте дошли у задругу, у двориште задруге. Реците ми које је то отприлике доба дана, јел ту већ пао мрак, јел постоји неко осветљење?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Па то је већ био сумрак у то доба почео падат.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Јел постојало неко осветљење у дворишту задруге?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Па у задрузи је било осветљења, добро смо се видјели.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Рекли сте данас и раније да Љубана нисте знали до ових догађања, ви нисте познавали човека, сад ја вас питам, да ли сте ви сигурни да је он био 17-ог у двориште задруге, јер сте данас рекли ја мислим да је он био?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Па исти човјек је био и на вечер и ујутро.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Да ли можете да нам кажете како је био обучен тада?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: У сиво маслинасту униформу, е сад чинове нисам видио.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: А имао је чинове?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Типично одијело за старјешине, не сјећам се.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Реците ми само да ли је дошао сам или је био са још неким?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Нетко је био с њим, али он је стајао пред нама а тај други би му нешто сугерирао у међувремену, док би он нешто говорио. Али кратко је он био пред нама, тако да не знам уопће ни колке су његове овласти биле, нити то. углавном знам кад су долазили ујутро нови, да је он се једноставно повукао из дворишта и да он више ништа није заповиједао, пред нама бар.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: За то јутро питала бих вас, везано је за вашу изјаву коју сте дали 26.08.2004.године, па сте на једном месту рекли Љубан Деветак ја га површно познајем, а да је то он чини ми се чуо сам од колега, шаптало се да списак чита оптужени Деветак. Пре одласка на минско поље нетко је рекао да смо сви Усташе, да нема никакво развајање и да сви идемо и то наводно у бербу грожђа. Да ли можете да ми нешто више кажете.

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Шта сте, занима ме ово задње што сте рекли, то наводно.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Ово је записник из.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И то наводно у бербу грожђа. Тај део нисте чули?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Да, бербу грожђа.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Да су вам наводно рекли да идете у бербу грожђа. А мене интересује овај део где је неко рекао да смо сви Усташе и да нема никакво раздвајање и да сви идемо.

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Да, мисли се на онај део људи који су издвојили, и које су батинали пред нама жестоко, да су неки падали и у несвјест и на под, један је чак кажем остао лежат, ето Бошко Бођанац је био избоден и ножем, поприлично, кад није издржао доћи до тамо, значи озлиједе су биле врло велике и они су су прикључили нама, односно као да је био план да само њих

одведу, па је дошло до премишљаја, па и ми који смо као требали ић радит смо се прикључили њима, они су били колико се сјећам на челу колоне а ми иза њих.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: А да ли знате ко је наредио то нема раздвајања?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Не, не знам.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро. Само један детаљ мало пре сте рекли када сам вас питала како је Љубан био обучен, рекли сте нисам видео чинове, па само да прецизирамо, јел та особа коју сте видели, јел имала чинове на униформи у којој је била или не?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Не сјећам се сад, не могу вам то потврдити.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Хвала вам господине Солаковићу, немам више питања.

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Молим.

Адв.ИГОР ОЛУЈИЋ: Добар дан господине Солаковићу.

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Добар дан.

Адв.ИГОР ОЛУЈИЋ: Ја ћу исто пробати да вам поставим неколико питања. Почео бих од те организације у оквиру села за давање страже, то се све дешавало пре 10.10., интересује ме то ваше организовање, да ли је та организације те страже, да ли је постојао неки назив? Да ли сте имали неку војну формацију, да ли данас постоји као нека војна формација?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Па не, али послије сам сазнао да смо се третирани као резервни састав Збора народне гарде.

Адв.ИГОР ОЛУЈИЋ: А јесте ли као резервни састав Збора народне гарде, јесте ли припадали формацији, чети 304. 403. јел било нечег тога?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Под 204. Вуковарском бригадом.

Адв.ИГОР ОЛУЈИЋ: 204. Вуковарска бригада. А јел знате ко је био командант 204. Вуковарске бригаде тад, у то време?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: У то вријеме не.

Адв.ИГОР ОЛУЈИЋ: Добро. Када сте говорили о догађајима који су претходили такође нападу, ја не знам да ли сте рекли али поставићу вам питање. Да ли је било гранатирања села пре 10.10?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Јесте, то је било једно ракетирање авионом, онда из смјера Товарника исто гађана црква, у почетку су у два наврата гранатирани цркву, у задњем гранатирању је црква запаљен торањ.

Адв.ИГОР ОЛУЈИЋ: А јел знате колико је у тим гранатирањима колико је, јел само црква погођена или су погођене и околне куће и? Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Па било је, мислим да у двориште задруге једна граната колко се чуло, пала, нека је погодила и дрво и тако да, било је пар, пар граната које су пале са стране, али нико тада колико знам није страдао тренутно од тих напада прије 10.10. Био је и напад на силосе, једноставно гађали су силосе исто прије самог напада на место Ловас.

Адв.ИГОР ОЛУЈИЋ: У току данашњег исказа сте рекли да је, ако сам вас ја добро разумео, да је Ловас нападнут на исти начин на који су нападнути Бапска и Товарник. Да ли можете мало да нам појасните, где сте видели ту сличност?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Па сличност је у том ја бих реко гранатирање, то није било тако опсежно можда као што је Бапска јел, односно Товарник још више колко сам чуо, по дјелу села које се зове Брдо су углавном падале гранате, а у крају гдје сам ја за вријеме тог напада почело је, јасно испаљене три минобацачке гранате које су у ствари означиле почетак пјешачког напада послје чега је уследила рафална пуцњава, ето неколико тромблona је пало на кровове од сусједа који су одмах надомак, на рубу су куће.

Адв.ИГОР ОЛУЈИЋ: Добро, хвала вам, то сте рекли већ, али интересује ме ова паралела коју сте направили у односу на Бапску и Товарник. Јел имате сазнања да су та два места нападнута на исти начин?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Па не, ми смо само проматрали из даљине, значи на рубу села видели смо да се гранатира, е сад обим гранатирања је сигурно, Товарник је далеко већи, Бапска не толико колико сам ја уочио, а Ловас сигурно мање од њих.

Адв.ИГОР ОЛУЈИЋ: Чисто, да ли вам је познато, да ли је у Товарнику дошло до неког оружаног сукоба приликом заузимања места?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Па нешто мало је било отпора, једноставно исто били су немоћни.

Адв.ИГОР ОЛУЈИЋ: А јел вам познато можда, јел у Товарнику била нека оружана формација Хрватске војске или је то било исто самоорганизовано?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Па не знам, мислим да су то сами мјештани се бранили.

Адв.ИГОР ОЛУЈИЋ: Сами мештани исто, добро. Добро то би био тај.

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Не могу вам потврдити, о Товарнику не знам ништа право, то су само оно што се чуло.

Адв.ИГОР ОЛУЈИЋ: Хвала, него чисто споменули сте, па и ја да питам. Интересује ме једна ствар, рекли сте да сте се са оцем пријавили у механичку радионицу земљорадничке задруге. Можете ли ми рећи докле је ваш отац остао у Ловасу, да ли је он са вама изашао, пре вас?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Не, не, он је остао можда десетак дана, ако и толико дуже.

Адв.ИГОР ОЛУЈИЋ: А ви сте рекли да сте ви отишли, чисто да прецизирамо то, да је у децембру почела прича да Хрвати морају отићи, да вам је неки мештанин помогао, да вас је превезао. Јел можете да нам прецизирате то време, чисто не знам, са месецом, јел то децембар '91?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Јесте, то је децембар, 23.децембра сам ја изашао.

Адв.ИГОР ОЛУЈИЋ: Сте ви изашли. Можете ли ми рећи када сте се вратили у Ловас?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Како мислите, из Митровице?

Адв.ИГОР ОЛУЈИЋ: Не, не, извињавам се, ви сада живите у Ловасу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не живи.

Адв.ИГОР ОЛУЈИЋ: Не живите, значи нисте се вратили да живите у Ловасу, извињавам се?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Не.

Адв.ИГОР ОЛУЈИЋ: Не. Добро. Али када сте након напуштања Ловаса у децембру '91.године, када сте се први пут вратили у Ловас, када сте дошли у Ловас, да ли сте икад дошли у Ловас?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Јесам, дошао сам негдје '98., мислим, с пријатељима, чим се могло доћи сигурније, значи кад се отворила граница и на онај дневни «пропуст», дошао сам обићи кућу, јел колега који је ишао рекао је да ћемо обићи и кућу његову и тако, нас је било петоро у ауту. Па смо обишли наше куће.

Адв.ИГОР ОЛУЈИЋ: Хвала, вратио бих се поново сада на то ваше пријављивање у радионицу задруге, ако се не варам рекли сте 16.10., је то било када сте се пријавили?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Да.

Адв.ИГОР ОЛУЈИЋ: Да ли се можда сећате ко је вас уписао, да ли сте се ви пријавили лично?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Не, отац ме је уписао. Јер ја сам у међувремену већ добио да почистим кухињу, док сам чекао у реду ту ме је неки војник видио и рекао ајде ти овамо, метлу и лопату и чисти то. Нас пар је чистило ту кухињу.

Адв.ИГОР ОЛУЈИЋ: Хвала. Такође сте рекли да вам је познато да су Милана Радојчића звали капетан, а данас сте рекли да ви то нисте чули али да су вам неки људи рекли. Да ли можете да се сетите који су вам то људи рекли да су Милана Радојчића звали капетан?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: То је тешко рећи, то препричавања је пуно било, тако да стварно не могу да.

Адв.ИГОР ОЛУЈИЋ: А да ли можете да прецизирате када је било то препричавање, да ли је то?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: У прогонству.

Адв.ИГОР ОЛУЈИЋ: У прогонству?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Да.

Адв.ИГОР ОЛУЈИЋ: Хвала. У исказима раније датим, а и у данашњем исказу сте споменули као једно од лица у радионици, у задрузи 18.10., лице са надимком Боксер. Да ли можете да се сетите мало прецизније да нам га одредите, ако сте у могућности? Висина, тежина, униформа ако је имао.

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Па, рећи ћу вам одма да не држите ме за ријеч, крупан човјек, то је сигурно, да није дебео и у некој кожној јакни и хлачама. Црно цивилно.

Адв.ИГОР ОЛУЈИЋ: На крају последње питање би било. Да ли сте ви након прогонства, дакле након напуштања Ловаса у децембру '91.године, узимали активно учешће у оружаним сукобима до '95.године?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Не. Ради задобијених озлиједа више нисам могао судјеловати, али сам био позван на увиђај стања.

Адв.ИГОР ОЛУЈИЋ: На увиђај стања. и последње питање пошто сте у исказу рекли да сте умировљеник да ли то право на мировину остварујете у складу са Законом о хрватским бранитељима или по неком другом основу?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Па у складу са бранитељима, по Закону о бранитељима а и нека цивилна болест.

Адв.ИГОР ОЛУЈИЋ: Добро. Хвала немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите даље.

Адв.БРАНКО ЛУКИЋ: Добар дан господине Солаковићу.

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Добар дан.

Адв.БРАНКО ЛУКИЋ: Имаћу неколико питања у ствари, тражићу да нам помогнете да разумемо неке ствари, али прво бих се обратио председнику већа, па молим вас да сачекате један минут. Ја се извињавам замолио сам да се суду у Вуковару доставе фотографије области где је та била детелина. Да ли Ирина Ковачевић има код себе?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте, сарадник је то понео, а само ћете ви рећи, у вези ових свих фотографија које ви ту достављате, рећи ћете шта је то, кад је то снимљено, из ког периода, да би нам било потпуно јасно, јер сте ви доставили неке фотографије неких униформи, неког оружја, али уз сваку фотографију ви морате суду да објасните шта је то, нашта се односи, чија је то униформа, ко је носио ту униформу, то можете да кажете ви или ваши клијенти да објасне шта је то. Јер ми добијамо ту неке писмене доказе, фотографије а не знамо шта представља то, тако да.

Адв.БРАНКО ЛУКИЋ: Хвала на упутству, поступићемо по налогу суда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И за оне раније предате фотографије исто да се појасни ако је униформа чија униформа, да ли паравојске, да ли добровољаца, да ли територијалаца, чија, јер онда ни ми не знамо шта онда ми то показујемо, представљамо. И исто се односи на оптуженог Александра Николаидиса, доставио је ту неке фотографије суду, а ми не знамо ни ко је на тим фотографијама, да ли је то из периода ратишта у Ловасу, да ли, ко је на тим фотографијама. Ево изволите сад реците шта предочавате сад тренутно.

Адв.БРАНКО ЛУКИЋ: Хвала вам. Господине Солаковићу, ја сам са интернеа, са гугла скинуо снимак области за коју ја мислим а ви ћете рећи да ли јесте или није, област на којој се налазила та детелина у којој су биле mine. Па уколико би сарадник суда из Београда, могао да вам да фотографије. Дакле фотографија.

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Ови свијетлије поље, то је то.

Адв.БРАНКО ЛУКИЋ: Да ли имате колор или само црно белу?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Колор је.

Адв.БРАНКО ЛУКИЋ: Колор, добро. Ово је фотографија, извините само.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Дозволите, није ми јасно шта то бранилац хоће са овим, нити поставља питања, предочава фотографије са лица места скинуте са гугла, не видим никакву потребу, јер све се налази у списима од записника увиђаја, фотографија, од планова, не видим

чему ово служи показивање некаквих слика са лица места, а те све слике и званичног записника о увиђају имамо са лица места. Не разумем сврху овога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте да чујемо, нисмо чули питања да би могли да.

Адв. БРАНКО ЛУКИЋ: Сврха је та, ја бих питао сведока ако може да нам црта по овоме, ја нисам могао да му дам оно што је у спису да црта по томе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта да црта?

Адв. БРАНКО ЛУКИЋ: Да црта, ако може да нам представи кретање цивила у тој њиви или детелини у једном правцу, у другом правцу, питао бих га коју ширину су заузимали кад су ишли у једном правцу, коју ширину су заузимали у другом правцу, докле су дошли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Таман на том да означи. Само прво да питамо сведока, да ли је ово што видите ову фотографију исто такво стање било и 1991. године на терену? Погледајте добро све ивице са свих страна.

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Па видите овде задња кућа која се види, јасно се види, сад ту има још по која кућа, али углавном то је та задња кућа. Иза куће је некакав путељак, једна мала ћупријица, значи пут и горе се види десно мало крај куће кад се гледа из смера села, значи један шумарак или багремик. Значи, даље од те куће, значи пред кућом колико има 20-ак, 30 метара према значи излазу из села, према погону «Борово» уз цесту налази се та парцела. Значи, ми смо одмах овде према селу, значи чим смо дошли до парцеле, одмах смо газили попреко, значи према у односу на цесту како долазимо десно нас 50-ак држећи се за руке, значи десно до краја парцеле где стајемо па нас престројавају поново од почетка парцеле, значи овај дио према селу да газимо сада према овом другом крају који је шири.

Адв. БРАНКО ЛУКИЋ: Ја се извињавам, ми не видимо шта Ви показујете. Ако бисте били љубазни.

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Морам показивати.

Адв. БРАНКО ЛУКИЋ: Ако бисте били љубазни да узмете оловку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, само прво да се сведок изјасни да ли ова фотографија одговара стању које је било у време 1991. године, да ли је све то тако као што је на овој фотографији?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Па што се тиче подјеле земљишта јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што се тиче окружења осталог шта се налази на ободима?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Окружење је исто слично и данас, творница је тамо где и је, значи преко овог путељка горе је творница и даље је срушена на пола, кућа која је овде, значи на улазу у село са леве је исто ту где је, само можда има још једна кућа направљена, не могу сад тачно дефинирати или нека зграда, значи то углавном одговара и данашњем стању, само што ова парцела до те наше парцеле где смо ми газили сада је виноград. Значи, ово што видите по дужини можда је и овде усликано да је виноград, колико видим да су некакви редови, то је виноград, значи између цесте и винограда и овог шумарка доље, па горе до овог путељка што је овако бели, значи према погону у Борову, то је та парцела. Мени је овде овако мало светлије као ораница.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми ова ивица коју сад помињете па је тамо иза виноград, то мислите на ову ивицу која је паралелна ивици пута са друге стране?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Да, да паралелна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми да ли се у време дешавања по тој ивици, на том ободу поља да ли су се налазили некакви кукурузи?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Онда су били кукурузи, тада су били кукурузи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Извињавам се, само ми реците да ли су по целој тој ивици се налазили кукурузи?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Јесу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми ову ивицу која је прва десно, значи имате једну ивицу представља цеста па ова прва ивица, значи не овај пут према «Борово» фабрици, да ли је овде ова живица била у то време или је ту било нешто друго?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Јесте, јесте било је овако неко растиње, углавном то је дрвеће, углавном багрем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли био ту неки путељак, пут или нешто, сад се само назире такав неки пут, је ли тад био неки?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Јесте, јесте било је то све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли то сеоски неки пут био ту?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Па да, личио је на некакви уски сеоски пут.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И реците ми само ова ивица према «Борово» фабрици која се овде сад на овој фотографији исто оцртава као некакав сеоски пут и у то време је ли то било?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Сад мислим да је то цеста, није нешто боље насуту, а углавном онда је био камен насут.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Онда је био камен?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Није се истицала разлика, није било те разлике, све је било вероватно један тон као ово што се сада види даље у продужетку тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. И само ми реците где је тај, кажете тад је био насут неки камен, где је тај пут водио овај који сад видимо, у то време мислим?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Да водио је према воћњаку, тај пут и дан-данас постоји јер то је само на то направљено је тај комад цесте, он је и даље исти.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Изволите даље? Шта, нешто се. Режија у Вуковару ми немамо сада снимак.

ТЕХНИЧКА СЛУЖБА У ВУКОВАРУ: Овде техничка служба, пошто се очито не видимо, па бих Вас ја замолила ако можемо на тренутак прекинути везу и поновно се спојити да отклонимо ове техничке потешкоће, ако се слажете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Важи, направимо.

ТЕХНИЧКА СЛУЖБА У ВУКОВАРУ: Само на тренутак, значи отпојити па спојити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Онда ћемо да направимо пар минута паузе.

ТЕХНИЧКА СЛУЖБА У ВУКОВАРУ: Нама не треба можда дуже од минуте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, онда да сачекамо. Изволите даље.

Адв. БРАНКО ЛУКИЋ: Господине Солаковићу, можемо ли да наставимо?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Може.

Адв. БРАНКО ЛУКИЋ: Да ли бисте били љубазни молим Вас да на овој фотографији уцртате где су Хрвати цивили ушли у ову детелину која је сада овде, видимо је мало светлије означена?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Да смо се пребацили на ширину парцеле да би је могли газити по дужини, а они су били се поредали иза нас док смо газили у овом смеру.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само гласније, ја Вас не чујем.

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Док смо газили парцелу на самом улазу како смо улазили, газили смо је попреко, значи поредали смо се на цести за руке се држећи на цести, значи од самог почетка овог дела села, значи према овој кући овде, значи од почетка парцеле па докле смо дохватили и онда смо газили попреко, значи ово кратко према овом винограду сада. Кад смо дошли до тог дела ту су били кукурузи, ту су пуцали изнад глава, онда су тражили да се престројимо сада на сам почетак парцеле да газимо по дужини парцеле, значи попреко целе парцеле смо таман били ухватили целу ширину.

Адв. БРАНКО ЛУКИЋ: Извините само, колико по ширини сте заузели када сте ушли у парцелу?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Па нас 50 колико је могло узети, ајмо рећи нешто више од 50 корака, 50 метара ајмо боље рећи тако, највише толико смо узели. Значи, прво смо били на цести па смо прешли тако по том својом ширином у парцелу и наставили газити овако попреко до овог винограда сад.

Адв. БРАНКО ЛУКИЋ: Једно питање молим Вас. Када сте ишли према кукурузима, да ли сте сви дошли до кукуруза?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Да, сви смо дошли до кукуруза. Онда је тражено да се сви поредама опет од почетка парцеле, али сада попреко, значи ширином парцеле што смо ухватили целу ширину.

Адв. БРАНКО ЛУКИЋ: Да ли то сада значи да се неки враћају сада према путу?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Да враћамо се да назад и хватамо фронтално ширину парцеле, значи од овог овде шумарка, багреника или жбуња.

Адв. БРАНКО ЛУКИЋ: Враћате се сви или неки остају горе према па се распоређујете или се поново сви враћате према путу?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Сви се враћамо, кажем сви комплетно се враћамо и сада газимо ширином парцеле, било нас је довољно да ухватимо целу ширину парцеле.

Адв. БРАНКО ЛУКИЋ: У том првом кретању према кукурузу, да ли су наоружани људи били у детелини иза вас?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је сведок рекао.

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Колико се сјећам, они су стајали још на цести иза нас, иза цесте су пуцали нама изнад глава кад смо дошли већ пред крај близу кукуруза. Они нису још улазили у

парцелу него кад смо се ми поредали попреко и прегазили једно 30-40 метара, онда су тражили да станемо да се они сада поредају иза нас, значи као ред иза реда, само у размаку да би наставили кретање кад су они били спремни да нас прате.

Адв. БРАНКО ЛУКИЋ: Да ли можете сада онда да почетну позицију у виду линије са бројем и уз њу напишите број 2, да напишете линију како сте стајали пре него што сте кренули према Борову, сви цивили значи, не Ви?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Стајали смо на почетку, значи паралелно с овим пољским путем који се одваја према овом багремику, значи на парцели.

Адв. БРАНКО ЛУКИЋ: Хоћете да повучете једну линију молим Вас колико сте ви захватили простора и да би знали?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Читаву ширину те парцеле смо ухватили.

Адв. БРАНКО ЛУКИЋ: И да онда нацртате једну линију до места до кога сте дошли крећићи се пре него што сте наишли на мину?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: То вам је овде на овој слици ово истурено дело, сада је ту криж, ако видите овде од боровске стране, мислим од погона «Борово», ово је мала уска станица што је уцртана у поље што улази, значи она допире отприлике на тај положај где су mine, оне су биле паралелно с овим путем који је горе, значи ми смо паралелно дошли са путићем овим што је сада према «Борову» поготну, али само до тог дела где је криж, овде се јасно види где је ова мала стаза, значи точно ту где је крај стазе ту су биле mine.

Адв. БРАНКО ЛУКИЋ: Да ли можете да нацртате линију и да ставите број 3 молим Вас? У том моменту колико су били наоружани људи иза вас, колико удаљени иза вас када ви долазите на позицију означену са бројем 3?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Ја бих рекао једно 40 метара по слободној процени.

Адв. БРАНКО ЛУКИЋ: Да ли се Ви сећате колико је мина експлодирало укупно?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Више, али тешко је то рећи у тој детонацији, мени је одзвонило као двије mine где је то било више гласије па се тако доимало као да су двије.

Адв. БРАНКО ЛУКИЋ: Да ли се сећате да ли је рањен неко од наоружаних људи?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: То сам после чуо да је један војник наводно стао на мину, ону малу, тзв. «паштету», неко је од нас који је био, једноставно то није густо гажење било косећи траву, на то нагазну мину није се могло осим ако се директно не стане, значи она је могла проћи мимо нас који смо ишли напред, могла је остати у пољу и он је наводно наишао на ту мину. Чуло се је нешто, нека слаба детонација, то сам после чуо да је војник наишао, значи неко је од њих страдао ту.

Адв. БРАНКО ЛУКИЋ: Хвала. Да ли сте Ви видели те мине у детелини?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Ја нисам.

Адв. БРАНКО ЛУКИЋ: Нисте видели?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Ја сам био на овом крају где је виноград, заповједник је био на цести и ова мина која је прва експлодирала она је, односно где се тај инцидент догодио, је била овде ближе цесте, а ја сам скроз на супротном крају био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли то кад кажете на супротном крају, да ли мислите ближе кукурузу?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И реците ми само ова конфигурација терена што овде кад гледамо овај снимак то изгледа као равно, а како је то тамо на терену или је то овако равно и неки успон постоји, брдовито?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: То је мало брдо према винограду, значи један дио од цесте је као котлина, можда једна трећина размака најнижи дио, а ове две трећине се полако пењу уз брдо благо према овом винограду. Овде се то види као сухи терен па је светлије на слици на овој копији.

Адв. БРАНКО ЛУКИЋ: Господине Солаковићу, да ли се сећате сада да ли се радило о потезним или о нагазним минама или је било комбинација и једних и других?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: То је било комбинација, али колико је нагазних, то су можда послуже они сами разминирали, две су, ето колико је моје сазнање, експлодирале нагазне, на једној је нагазио Стјепан Пеулић, њему је однела палац, то је један од нас и друга што је прошла мимо гажења, значи тај војник што је нагазио њихов и остала су, колико сам ја чуо док сам лежао, док су ови разминирали да су то све биле мање-више потезне мине.

Адв. БРАНКО ЛУКИЋ: Добро, хвала Вам.

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Молим.

Адв. БРАНКО ЛУКИЋ: То би било то везано за минско поље. Молио бих Вас сада да се сконцентришете на тренутке када сте били у задрузи пре него што сте кренули? Данас сте рекли паравојни заповедник је наредио да ћемо тобоже ићи да беремо грожђе. Да ли можемо да закључимо да је тај човек био са Вама унутар задруге и ту вам се обраћао унутар дворишта у задрузи?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Тај човек је то јутро само упао у двориште и нешто кратко је можда слушао догађај и онда је дао своју реч тако како је и убрзо се тако и поступило.

Адв. БРАНКО ЛУКИЋ: Хвала Вам и још само везано за тенкове, спомињали сте их да ли можете да се сетите колико дуго сте их виђали, кажете ушли су увече 10.10., а да ли се сећате сада, уколико се сећате, колико су дуго били у селу?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: То не знам.

Адв. БРАНКО ЛУКИЋ: Да ли сте их виђали након догађаја на минском пољу, да ли се сећате?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Не сећам се кад више нисам био нигде вани.

Адв. БРАНКО ЛУКИЋ: Добро, у реду, у реду, нећу више да Вас мучим, хвала Вам што сте одговарали на моја питања. Хвала, немам више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите даље.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Добар дан. Ја сам адвокат Гордана Живановић и молила бих Вас да ми одговорите на неколико питања. Питању Вас везано за само долажење пред ту детелину и командовање које сте чули а нисте, кажете запамтили лик тог ко је командовао па бих Вас молила само да ми кажете да ли се сећате да ли је лице за које Ви кажете да је командовало целим тим ходањем имало нешто на глави?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Не сећам се.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Ја ћу Вас подсетити да сте у Вашим ранијим изјавама врло децидно описивали да је имао шлем на глави. Да ли се тога сећате, да ли је то тако како сте казали?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Ако сам прије рекао сад се стварно не сећам, морам признати да сад те појединости и униформе сад поготово се не сећам.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Добро. Ово што сте значи рекли остајете код тога, је ли тако, што сте раније рекли?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Па мислим да је то точно што сам тако рекао прије.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Хвала. Такође бих Вас молила да ми кажете да ли сте можда током кретања и уласка у ту детелину приметили да је лице које је командовало улазило у детелину или је негде остало да стоји на путу поред пута?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Цело вријеме он је био на цести, са цесте посматрао и командовао.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Хвала. Будите љубазни само ми кажите дали сте изјаву да сте чули да је Иван Краљевић гурнут на неку мину која је експлодирала? Ја бих Вас молила да ми кажете кад сте чули и од кога сте чули? Да ли су то биле приче које су уследиле много касније?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: То сам чуо у прогонству.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: У прогонству? Хвала.

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Да и тешко ми је рећи, мислим не сећам се точно особе, пуно нас је разговарало о томе, дефинитивно не знам која особа ми је то рекла и да ли је та особа то видјела или препричава опет неку причу коју је чула.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Ни то не знате? Добро, хвала.

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Тако да је то прича вероватно из више уста.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Добро, хвала. Такође сте у Вашој изјави од 2007. године а и у овим претходним спомињали, дозволите да Вам цитирам шта сте казали, тако сте бар на записнику: «Ја тада нисам био рањен од експлозивне направе већ од ватреног оружја, обзиром да се пуцало по нама са брда изнад те њиве», па Вас молим да ми кажете ко је то био на том брду изнад те њиве и ко је то пуцао по Вашем сазнању, да ли сте Ви видели то, да ли знате ко је то пуцао, да ли се сећате како су били обучени, какво је то оружје било, чега можете да се сетите везано за тај моменат?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Видите овако, ту са брда то се може односити само на брдо у тој парцели, односно на тај нагиб, ако је у питању брдо, никакво друго брдо не може доћи у обзир, значи војници можда ближе на ову страну до мене ако сам их тако ословио с брда, а мислите ово напад на село, не знам, нисам разумео.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Не то, везано за само дешавање 18.-ог на пољу, то је оно што сте Ви казали?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Да.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: За тај догађај од 18.-ог?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Нема никаквог пуцања, никаквог другог пуцања, само војници који су били иза нас.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Војници? Да ли се сећате, како су били обучени?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Па, у те маскирне војне униформе, у којима је тај камион што их је истоварио дошао, то су били они и још је ту прикључено неких можда пар паравојних војника.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Добро, будите љубазни, само ми кажите још ово, оградите се, односно истакли сте да је дошао неки камион, да су из њега изашли неки војници и да су се врата од задруге отворила и пре Вашег кретања из задруге и описали сте какву су униформу имали ти војници, колико се сада сећате. Да ли се сећате, да ли је неко са таквом униформом, какву су имали ти војници који су изашли из камиона то јутро, већ били у дворишту задруге, пре него што се камион појавио?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Било је појединаца, то Вам стално говорим да је ту било разних униформи и једноставно, ја то нисам могао толико разликовати, јер су и маскирне, и маслинасте и не знам већ какве.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ. Добро, ја Вас питам просто за ову униформу коју сте определили, значи, казали сте, изашли неки људи из камиона, имали такву и такву униформу.

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Маскирну, да.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Сада Вас само молим да се вратите, да се сетите, ако можете да се сетите, да ли их је било у дворишту 18.-ог ујутру пре него што је тај камион дошао, таквих обучених у такве униформе?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Можда неколико, али не могу ни то потврдити сада.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Добро, хвала. И сада сте на питање адвоката, колеге, а и претходно током излагања, споменули, ко је наредио то, да кажем, кретање из задруге 18.-ог ујутру, пре него што сте кренули. Можда сам ја пропустила, а Ви ме исправите, молим Вас, да ли можете да ми опишете, како је та особа била обучена, која је наредила да идемо, да беремо грожђе и тако даље?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Сада ми је то тешко рећи, не знам сада стварно како је била обучена. Углавном, то је иста особа за мене која је то наредила и која је целим путем командовала.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: То је за Вас иста особа?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Ако грешим, нека ме исправе други, за мене је он био тај, а сада даље.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Хвала Вам, и само молим Вас, нећу више да Вас мучим, описали сте колико је лица било, колико сте могли да се сетите, поред Вас, Ваших мештана на самој детелили, споменули сте Марин до Вас, па Ваш брат покојни до њега, да ли можете да ми кажете, да ли је то било са Ваше десне или са Ваше леве стране?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Са моје леве стране.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Са Ваше леве стране, а са Ваше десне стране, да ли се сећате, ко је још стајао?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Нико.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Од Ваших мештана?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Нико није био са десне стране, ја сам био задњи.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Ви сте били у задњем реду? Хвала лепо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите даље. Од бранилаца нема више нико питања, од оптужених? Изволите.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добар дан, Љубан Деветак, окривљени.

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Добар дан.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Питао бих сведока, да ли се сећа од рањених, осим овога Максе, односно Пеулић Стипе, да ли је још неко рањен експлозивном направом, односно гелером?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Мислим да је то Герстнер Ловро и Тома Златко, сигурно да имају гелере и то сам после сазнао.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да ли су они у мањини у односу на рањавање муницијом пушчаном или у већини?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Ја држим да су у мањини.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Хвала. Питао бих, тог 18.-ог вече, када сте довежени код Качара у амбуланту, јел тако, да ли се сведок сећа, да ли је неко од мештана Ловаса обилазио их то вече у амбуланти?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Од мештана Ловаса, Ивица Пољак и Туркаљ Јосип уз доктора Качара су њих двојица служили нас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај Туркаљ Јосип, да ли је то неко други, неки други Туркаљ Јосип, само то појасните, јер сте једнога спомињали?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Јесте, јесте, то је старији Туркаљ

Јосип, улица где је живео у Долу, а овај Јосип је у Петра Прерадовића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А овај што је умро на путу до Шида или у Шиду, то је неки млађи, јел тако?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Да, он је млађи из улице Петра Прерадовића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Значи, ову двојицу коју си споменуо, то су мештани Ловаса који су целу ноћ били са доктором, јел тако?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Ја мислим да јесу, две, три ноћи тамо.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Значи, они нису обилазили, они су ту били да вам помогну, јел тако, заједно са доктором?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Да, а да ли су се они некуда кретали, врата су нам била повремено затворена, тако да нисам могао знати где се све они крећу. Рекли су прво да су спавали, а да ли су у међувремену негде ишли пре тога.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добро, неважно је то. Значи не сећате се да је неко долазио, рецимо, примера ради, Тепавац Милан, Девчић Божо или неко трећи?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Неко је дошао од тих.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: После оне пуцњаве која се догодила, ако се Ви сећате да је било пуцњаве, око амбуланте када сте дошли у амбуланту?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Неко је био, али сада, дошао је само и погледао унутра да види ко је, али.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да ли је било пуцњаве, да ли се тога сећате, извини што на време то нисам питао?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Па, било је неке пуцњаве око, ак сам чуо и кроз врата, о некој намери да се исценира нешто и да се баца бомба на нас, од неких војника вани.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Значи, после те пуцњаве ти дозвољаваш могућност евентуално да је неко био овај, да види шта се догађа, јел тако?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Па јесте.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добро, хвала, немам више питања, имам само примедбе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Овај, господин Солак, Солаковић, Солак смо звали у селу, овај његовог оца због презимена, није ме могао видети 17.-ог апсолутно у дворишту радионице задруге. Исто тако, никада ме није могао да види у униформи, обзиром да је напустио Ловас у 1991. години, а 18.-ог сам био, одвојио сам тридесет људи, стајајући на излазу, Солаковићу, на излазу сам стајао и руком показивао на оне који да се изузму, који су радили на скидању кукуруза и возили оне тракторе са приколицама да се зрна могу истоварити и тако даље, а ово све друго је рекла-казала, као и многих других, вероватно сте мислили некада давно да тако треба сведочити. Немам више шта да кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Поводом ових примедби, господине Солаковићу, да ли Ви остајете при својим изјавама?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Што се тиче униформе коју је господин имао, боље речено одела, да ли је то било нешто тако, али мени се чинило да је он био у зеленом неком оделу, више на зимско је личило.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Зелена јакна је била, то је сигурно.

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Неку капу сте имали на глави, не знам, није била типична официрска, али нешто је било.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да није био шешир?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Можда је било ловачко одело, шта ја знам, био је већ и полумрак, тако да.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Види Солак, овај, то нагађање и незнање и несећање, овај, за такве ствари, знају да коштају човека главе, односно робије без по везе и без по разлога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, господине Деветак, нема потребе за оваквим коментарима.

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Ја сам рекао да нисам сигуран што сте Ви имали, ја сам рекао да мени то на то личи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нема потребе за коментарима.

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Рекао сам да нисам сигуран,.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: На ово сада немам примедбе.

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Потврдићу да нисам сигуран што сте имали обучено.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: На ово сада што си рекао немам примедбе, него да ли си.

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Ја Вас нисам ни познао, ја сам рекао да су пријатељи, односно ови који су седели крај мене.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Опростите, госпођо председнице, могу још једно питање, заборавио сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да ли се сећаш кроз коју капију сте излазили 18.10.1991. године и то не у време после осам сати, како си рекао, него је то било знатно касније време, кроз коју капију сте излазили, велику или малу?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Мислим да смо на велику капију излазили.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да ли си, морам још једно, опростите, госпођо председнице, да ли си негде запазио у тој колони, у дворишту или запамтио оца и сина Лукетић Јосипа и оног доле из Дола и његовог сина?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Не, они су накнадно доведени. Сада точно колико их је било, не знам.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Не, не, не разумемо се.

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Лукетић је био.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Питам те за Лукетић Јосипа из Дола, са леве стране, што је имао кућу прекопута онога багремака од имања Римара и његов син Никола, јеси њих запамтио у дворишту? Да ли знаш о коме сада причамо, о оцу и сину, Лукетићи?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате те људе, господине Солаковићу?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Не сећам се, не сећам се.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да ли познаш Лукетић Јосипа и Лукетић Николу, његовог сина, тада је син имао око двадесет година, а Јосип је 1948. годиште.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се сећате тих људи?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Радио на «ИНИ».

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Сећам се ја тог Лукетић Јосипа и његовог сина.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да ли си њих двојицу видео 17.-ог навече на 18.-ти у дворишту радионице задружне?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Не сећам се тачно.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да ли си када чуо да је од њих двојице један био на минском пољу, конкретно, Јосип Лукетић?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Не знам да ли је био Јосип Лукетић, ја особно не знам.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да ли знаш да Јосип Лукетић не живи више у Ловасу?

Сведок ЛЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Не живи, колико ми је овако познато.

Опт. ЛЉУБАН ДЕВЕТАК: Откупила му држава имовину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Деветак, шта је сада ово, какав Јосип Лукетић, да ли јхе то нека жртва из оптужнице? Човек каже, не сећам се и завршили сте причу, а Ви сада развличите неку причу.

Опт. ЛЉУБАН ДЕВЕТАК: Занео сам се, госпођо председнице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте да се заносите овако, немамо ми пуно времена за оваква заносења.

Опт. ЛЉУБАН ДЕВЕТАК: Живот је пред нама, госпођо председнице, шта сада. Хвала у сваком случају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Идемо даље. Од оптужених, има ли још неко питања? Жељко Крњајић.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Добар дан, господине Љубо.

Сведок ЛЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Добар дан.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Жељко Крњајић.

Сведок ЛЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Добар дан, не познам те баш овако сада из линка, мислим, не познам ти лик сада овако, променио си се.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Добро, нисмо се видели двадесет година. Уствари, госпођо судија, ја имам само примедбу на господина Љубу, на датум. Љубо, приговарам и тврдим то што ти је отац рекао, да је то било 10.10., а и знам зашто је сигурно било 10.10., а и могу ти објаснити да ти знаш истину како је дошло до тог момента да твој отац нас позива да нам преда пушку и пиштољ да би заштитио тебе и брата, а и себе, а уједно је молио да нема никаквих санкција он ако сам преда оружје. Па те молим ако хоћеш кажи поштено, као што си и до сада све рекао поштено за мене, да ли је отац или ти тај дан, 10.-ог, да ли сте имали неких санкција, да ли сте тучени, привођени, затварани, малтретирани или тако?

Сведок ЛЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Нисмо, нисмо 10.-ог имали никаквих санкција.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Добро, а питао сам те.

Сведок ЛЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: И то је било 10.-ог, ако ти тако кажеш, онда је било 10.-ог.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Не, Љубо, мени је то врло стало до тог датума, па сам те замолио само да размислиш добро, да ли је 10.-ти или је 11.-ти?

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Рекао је, 10.-ог.

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Добро, чуј, нисам ништа рекао, не могу ја то потврдити тај датум.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Добро, хвала.

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Било је проблема и са 11.-тим, па сам рекао, можда је 12.-ти, више нисам сигуран у тај дан.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: А да ли потврђујеш, да ли ти је отац био малтретиран због тога што треба?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Није био малтретиран, то што је рекао, ја не могу потврдити сада тај датум, веруј ми, стварно сам, ево након толико времена изгубио, као и за тог господина Деветака, да не знам какву је униформу имао, то да ли је имао униформу или је био у нечем свом обучен, то не знам, не могу сада то потврдити, прошло је пуно година и не могу то потврдити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Добро, хвала комшија.

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Молим, тако је комшија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите даље.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Добар дан, оптужени Радисав Јосиповић.

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Добар дан.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Господине Солаковићу, данас сте рекли да сте видели више врста униформи. Између осталог, рекли сте да је било СМБ и маскирних униформи. Да ли бисте могли мало ближе да опишете те маскирне униформе?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: То су оне шарене онако, са више боја, као неке флеке, како бих рекао, а и данас постоје, не, ти специјалци их користе.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Добро, а реците ми, да ли су ти Ваши пратиоци имали само такве униформе, или је можда било различитих тих маскирних униформи?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Чујте, ја тада нисам видео никакву разлику у тим маскирним, а за мене су оне биле маскирне, а сада, разлике као што сам после сазнао да међу тим униформама има, ја то сада не могу ништа тврдити.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: У реду, у реду, хвала Вам.

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: То је слика из оног времена и ја само знам да су биле маскирне, а какве су биле, то ме немојте питати ни држати за реч.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: У реду, хвала Вам. Данас када сте мало појашњавали ово Ваше кретање преко ширине ливаде, ако сам ја то добро схватио, Ви сте најпре ушли, тако како бисмо рекли, фронтално, како сте се кретали у колони путем. Да ли сам у праву? Значи, да сте заузели одређену ширину те ливаде?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Да, целу ширину, то када смо ишли по дужини, целу ширину смо заузели.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Не, не говорим о дужини, него први Ваш улазак у ливаду, да ли ви заузimate по дужини, да кажемо, неки простор или се у колони један по један крећете ка кукурузима?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Не, фронтално се крећемо, значи држећи за руке, то је цирка педесет метара ширине хватамо.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: И на тај начин се крећете ка кукурузима?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Тако је.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Сви долазе до кукуруза.

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Исто као што смо се кретали по дужини, тако смо се кретали и када смо дошли одмах по ширини.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: У реду, а реците ми, када сте стигли до кукуруза, шта се тада дешава и да ли се уопште нешто дешава? Неко је издао команду или шта да се вратите на почетни положај или како?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Заповеђено нам је да се сада поредамо по ширини, да газимо парцелу нормално по дужини, исто тако како смо били поредани, само смо се сада окренули и кренули од почетка парцеле да је газимо уздуж, пошто смо ухватили целу ширину.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Али с обзиром да сте сви дошли до кукуруза, да ли то значи да се један број људи поново вратио на почетак, доле ка путу?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Тако је, вратио се један део људи поново на почетак.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Или сте се сви враћали?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Значи да се ухвати ширина од цесте па све горе до сада, онда кукурузишта значи, од цесте до кукурузишта смо се држали за руке.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Добро.

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: И газили целом ширином.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Да ли сте се од кукурузишта сви поново вратили ка цести?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Е сада ме пуно питате, да ли смо се прво вратили, углавном смо се ми после тога поредали по ширини. Да ли смо се ми вратили прво на цесту, могуће да смо се вратили до цесте, па нам је речено да сада се преместимо попреко, могуће, али губим тај филм, ја знам само са смо ишли попреко газити и онда смо ишли по дужини газити, а престројавање овамо, онамо, мување, то не знам, редослед и то, то нећу тврдити, то ништа не знам.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Добро, у реду, хвала Вам. Реците ми, током кретања од села ка тој ливади, Ви сте се налазили на крају колоне, то смо малопре констатовали, јел тако, да ли сам ја то добро чуо, да сте били негде на зачељу колоне, од села ка ливади?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Да. Када смо ишли према, из села када смо излазили, онда сам био на зачељу колоне.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Да, то Вас питам, значи били сте на зачељу колоне. У тој несретној ливади, Ви сте се такође налазили, да тако кажем, кроз на десном крилу, јел тако, да ли сам ја то добро схватио?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Да.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Значи, ближе кукурузима?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Кроз задњи до кукуруза.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: До кукуруза сте последњи били. А реците ми само, да ли је могуће, с обзиром на протек времена који је иза нас, да се догодило када се скретало у ту ливаду, да једноставно они који су први, који су ишли на челу колоне, су ушли у ливаду, а како је следећи пристизао, да је стајао до њега, па да се након тога кренуло фронтално ка «Борову» и да сте Ви на тај начин као последњи у колони, отишли последњи до кукуруза и ту сте заузели своју позицију у том кретању? Да ли је то могуће да је то било тако?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја уопште не разумем Ваше питање, хоћете ли човека да питате, да ли је могуће да се нису кретали по ширини и по дужини, него само по дужини, јел то?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Него?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Ја кажем само да простор ливаде по ширини нису попуњавали онако како он тврди, фронтално, него да једноставно, како је који стизао до, значи како смо прелазили преко,

силазили са тог пута у ливаду, да како је који стизао, да се тако паковали један до другог до врха ливаде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је човек објаснио, како сам ја разумела, да су се поређали поред цесте и да су газили ширином детелине, тако поређани.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Да, али на питање адвоката Олујића је рекао да су најпре били горе, због тога сам то и питао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где горе?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Да су били до кукуруза сви, па да су се вратили ка цести, да су се вратили ка цести, па мене интересује, да ли је, онда претпостављам да постоји неки други начин на који су поново заузеле ширину, нису се цео дан кретали горе-доле, него ја кажем да ли је могуће?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Не, само смо једном отишли горе до кукуруза, а начин на који сада смо извели претстројавање да газимо попреко, не знам, то Вам кажем да не знам.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Добро, у реду, хвала Вам, немам више питања.

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Молим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, има ли даље од оптужених питања неко? Изволите.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Господине Љубо, оптужени Димитријевић Миодраг. Хтео бих само мало да Вас овај замолим за једно питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само мало тише, молим вас.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Ево о чему се ради. Ви сте рекли да је црква и само село пре самог напада 10.10. неколико пута гађано, односно гранатирано, то два пута пре овај, са неких положаја, није битно и једанпут са неких положаја из Товарника и једанпут авијација. У том бомбардовању, све говори и сведоци говоре да је оштећена црква, чак Ви кажете да је оштећена црква. Међутим, ја бих хтео да Вас питам, у току тог артиљеријског напада, 10.10., да ли је црква и тада погођена и још, да ли је тог дана погођен и силос и да ли је тог дана погођена и «Борово»; није фабрика, него испостава, не знам како да кажем?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Разумем питање шта сте ме питали, али не могу потврдити да ли је истог дана гађано и силоси и црква, први пута нису, а други пута, то исто не знам да ли је учињено, када је црква други пут гађана, да ли је исти дан био напад на силосе, то

се не сећам. Ја сада то потврдити не могу, ја причам оно што сада знам по сећању и што не знам, ја кажем не знам и готово, то је, пуно је времена прошло.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не инсистирам ја да Ви кажете, да потврдите или не потврдите, само питам Вас, да ли знате да је она погођена и тог дана 10.10.?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: За 10.10., не знам.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Добро.

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Јер та штета је пре нанесена, не знам да ли је погођена 10.10.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: И још, ја се извињавам, морам да, госпођо председнице, овај хтео бих један приговор да упутим. Као стручно војно лице, на неки начин у вези са тим минским пољем, та шетња коју описује господин Љубо је просто немогућа и несхватљива кроз минско поље. Обзиром да је било педесет људи, а да су мине постављене овде у три реда, или можда сам погрешно, чак и у четири реда, да је свака мина опремљена са жицом, односно конопцем који је дуг три до пет метара, то је ширина и простор које оне заклапају, много, много већи, овај, од ширине минског поља. Према томе, да се педесет људи шета, прво попречно у минском пољу, па да се опет тих педесет људи шета уздужно у том минском пољу, то је просто зариплија или је невероватно.

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Мине су биле сасвим на другом крају, слушајте господине.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: То је морао неко, без обзира на паштете. Изволите.

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Мине су биле на сасвим другом крају него овде где смо се ми шетали, попреко па онда уздуж. Оне су биле на самом крају парцеле, значи ми смо фронтално дошли пред њих, неко је приметио коноп, значи оне су биле у односу на наш долазак на супротном крају парцеле и ми смо њима пришли фронтално. Оне су наједном биле пред нама и ја их нисам видео јер сам био на овом крају, није их било или их нисам видео. Они који су били на другом крају, они су негде то видели.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Добро, онда тако нешто је већ могуће.

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Ја само знам да је дошло до експлозије и да се пуцало по нама, јер ја имам озледе од метка, а не од мине, многи ми који то имамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Хвала Вам лепо.

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Значи, немогућа мисија јако је могућа била и учињена је.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Да, јер мени се учинило да сте Ви шетали кроз минско поље, практички у једном правцу, па затим у другом правцу и зато сам тако и рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Димитријевићу, ја не знам да ли Вам је бранилац то дао, у списима има шема минског поља, баш овог и има колико је било потезних мина и колико је било нагазних мина и све и где су прецизно биле мине.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Да, видео сам то минско поље, видео сам то, зато и кажем, само мислио сам ово. Хвала Вам лепо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислила сам, можда не знате да то има у списима, јер то није у истрази прибављено, него је суд накнадно. Изволите даље. Од оптужених нема нико? Изволите.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Добар дан, господине Солаковићу, ја сам Влајковић. Прво да се извиним за преживеле патње тебе и твоје породице, то је мој став. Једно питање, да ли си приметио мине на попречном путу који води ка винограду, када сте били тамо, када сте се кретали, излазили ка путу?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Не, био сам рањен и можда пет, шест метара далеко од тог пута, тако да нисам ништа приметио и наравно, нисам наставио кретање према овом путу, значи према «Борову» значи како смо се кретали у том смеру, него сам према овој главној цести изнесен вани, значи ту где смо стали задњи пут, једноставно пут нисам ни видео.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево трака мора да се замени, ја ћу да замолим онда сада да направимо онда и паузу.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Главни претрес се прекида у 12 часова и 45 минута и биће настављен у 13 часова и 05 минута.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Главни претрес се наставља у 13 часова и 13 минута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите. Ко је био од оптужених? Нема више нико питања? Добро. У реду. Господине Солаковићу, данас сте нам рекли да су вас третирали те цивилне страже, као резервни састав Збора народне гарде? Хоћете ли да кажете суду када сте Ви тај статус добили да сте резервни састав Збора народне гарде? Да ли је то било тог 10-ог '91., године, или сте касније након окончања ратних сукоба на тај начин третирани?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Да, након сукоба је дефинитивно то утврђено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само гласније, поновите.

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Након сукоба је то дефинитивно утврђено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми колико сте дана пре самог напада Ви задњи пут били на стражи, да ли Вам је то остало у сећању? Пре 10.10-ог кад сте Ви задњи пут стражарили, да ли се сећате?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: У 8 мјесецу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У осмом месецу? После тога да ли сте уопште стражарали у 9 месецу, 10 ?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Не, имао сам неку другу обавезу, више техничке нарави.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Овде су, ја ћу Вам предочити исказе неких сведока који су досад већ сведочили, који су рекли да се цивилне страже више нису држале након што је оружје предато илочној полицији, један део ЈНА, то су изјавили Адам Рендулић, Ђуро Антоловић, Златко Гргић, Иван Мујић, Жељко Цирба, Стјепан Пеулић и Антон Кризманић. Шта Ви имате на то да кажете с обзиром на ово данас што сте рекли да су цивилне страже држане до самог напада.

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Па не могу ја рећи ако неко кад је неко парцилајно држао стражу, сигурно да јесте. Али, оно генерално

је ово што је рекао Адам Рендулић и остали. Значи, да је још било неких стража.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви знате где је то било и који.

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Не знам, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Реците ми, помињали сте данас да Вас 17.10.91.године, уводе у задругу, тамо Вас пре тога претресају, да ли можете да определите ко је то радио, формацијски, јел то та нека војска, или паравојска и ко Вас то уводи у задругу и колико је ту неких да кажем, униформисаних и наоружаних људи?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Опет морам нагласит да сам блиједог сећања што се тога тиче, нека паравојска је. И претресани смо успут док смо пуштани у двориште, свако понаособно је претресан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сада ми реците, када употребљавате то «нека паравојска је», на основу чега Ви сад знате да су ти људи паравојска? Шта је то што Вама говори да су они паравојска?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Па нису ни у оним стандардним југословенским одорама што су некад биле, бар ти појединци били обучени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Помињали сте такође у Вашем исказу да је било убадања ножем тамо у задрузи, да ли Ви видите ко то убада ножем, и да ли сте видели колико је људи убодено ножем?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Не, нисам видио ко је убадао, но, чињеница је да пошто су људи крварили су ипак били убодени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вас молим мало гласније, ја Вас заиста.

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Пошто су људи обилно крварили значи да су морали бити убодени ножем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате који су ваши то мештани били убодени ножем?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Па Бошко Бођанац он је највише крварио, за њега се поуздано сјећам да је сто посто избоден ножем био, е сад у којој мјери то не знам, јер довољна је једна добра рана да човјек крвари.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се сећате још неких људи да су били избодени?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Па не, особно се не сјећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Данас сте рекли такође да ту у дворишту задруге пред ваш полазак, значи излазак из тог дворишта, да је тај паравојни неки заповедник рекао да идете у браће грожђа, е сада ми реците на основу чега Ви знате да је он паравојни заповедник?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: А што је друго испред нас ако ми не можемо ништа, чувају нас неки наоружани људи, а не видим ту неке ознаке стандардне војне заповедне ланце или нешто друго.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Рекли сте такође да Вас од задруге до те детелине води нека војска и било је пар њих из паравојске кажете, е сад ми објасните јесте ли Ви, на основу чега сте правили ту разлику да су ови једни војски, а ови паравојска, је ли то нешто по униформи, по нечему другом?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Па биће да сам по униформи то закључио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли ту било неке разлике у униформи, да ли се тога сећате?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Па сад не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Сад су то питања доста, сјећање ми је избледило што се тиче тих униформи ко је што точно имао то је стварно мени избледило, но ових се сјећам из камиона да су били у маскирној, то је поуздано што се сјећам, а за остале униформе јако тешко ја то могу потврдити било кога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ви сте данас на питање тужиоца рекли да су браћа Пањик била тамо и страдала у тој детелини, ми смо имали овде два сведока у судници који су скупљали тела. Један је Томислав Шелебај, један је Вјекослав Балић и они тврде да један од браће Пањик није страдао на детелини, па Вас ја сада питам на основу чега сте сигурни да су обојица браће Пањик страдали на детелини и да ли сте уопште сигурни у то?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Само да се сјетим, то је био Антун и овај други је Златко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: За Златка сам сто посто сигуран, Антун ми је личио да је особа крај њега с обзиром да је лежао и лицем према трави мени је изгледао као он.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, помињали сте, извините.

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Ако се варам неко ће то дефинитивно исправити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зато што је Месна заједница Ловас направила, у потпису је доле Ђуро Продановић, направила је списак страдалих на минском пољу и како нам долазе овде сведоци у судницу видимо да поједини људи који су на том списку нису тамо страдали, рецимо доста сведока нам се изјаснило за неке људе да нису страдали на минском пољу, па Вас ја, ето рецимо да ли познајете Стјепана Лукетића и да ли је тај човек страдао на минском пољу? Ако Вам нешто помаже Стјепан Лукетић полубрат Адама Рендулића, ако не можете да се сетите.

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Стјепан Лукетић?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако не знате га.

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Или боље речено Стипан, ја мислим да је он страдао негде у селу, колико се ја овако сјећам по неким причама, не могу потврдити ни једно, ни друго, најалост не сјећам се, нисам био у дотицају с њим тако да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ја ћу Вас сад само питати за још два лица али потврдићете ми само уколико сте сигурни да су били тамо на детелини и страдали. Лука Балић?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Исто није био близу мене, не могу рећи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, и Петар Бадањак?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Петар Бадањак је био на минском пољу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте. Добро. Помињали сте неко лице које је убијено првога дана Полић звани Бата.

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Да, Бошко ће бити, ја мислим да је његово име Бошко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате неко име Алојзије Полић?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Алојз, пардон, нисам чуо име?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Алојз Полић, Алојзије Полић?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Е пардон, то је он, пардон, је, је, то је Алојзије Полић такозвани Бата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја ћу Вас питати да ли сте неке људе видели у Задрузи да су тамо тучени или евентуално да су били присутни, а после тога нису били на детелини, па сте накнадно чули да су ти људи страдали, да ли Вам је тако нешто остало у сећању да су неки људи остали тамо у Задрузи, да нису вођени на минско поље, а Ви

касније сазнајете да су ти људи убијени, страдали на било који други начин?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Морам вам рећи да се кроз маглу некако сјећам да је Лукетић Петар и један од његових синова доведени то јутро, кажем кроз маглу и евентуално Ивица Видић. Још је ту могуће да је неко био, али ја сад немам никакву нимало слику, ово би чак рекао за Ивицу Вицића да је он тучен у дворишту јер је запомагао, то је човјек са којим сам радио па познавао сам његов глас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте данас износећи Ваш исказ, рекли тамо у Задрузи да су људи тучени и тако даље и Ви сад полазите и кажете један је остао лежати, да ли сам ја Вас то добро разумела да је то у дворишту задруге неко остао да лежи?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Да, од батина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А је ли знате ко је то?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Берислав Филић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Вашем исказу који сте дали по замолници овога суда пред судом у Вуковару, односно ово је у Ловасу вршено испитивање 22.11.2007. године, између осталог сте рекли «у сећању ми је остало да је неко споменуо што учинити ако наиђемо на мину, мислим да је тај мушкарац који је наређивао рекао већ кад смо ушли у њиву да би ту негде требали бити конопци којима су мине повезане»?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Па и то је бледо сећање, али тако нешто је и било, да је била нека напомена и недуго иза тога су угледали се и конци од мина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Такође сте на овом истом записнику изјавили ја цитирам «мислим да је спреда нетко наређивао и тај је наређивао цело време хода до њиве», и овде сте напоменули «сигуран сам да је ишао шлем на глави»?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Чујте нећу Вам сад потврдити ни за тај шлем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли можете то да кажете, ту сте на овом записнику рекли сигурни сте да је имао шлем на глави тај ко је наређивао?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Данас нисам сигуран, прошло је много времена, ја се сад точно не могу сјетит што је имао на глави. Исто тако ћу Вам још напоменути за господина Љубана Деветака не сећам се његове врсте одјеће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. У Жупанијском суду у Вуковару 02.12.2003. године Ви сте рекли цитирам Ваш исказ: «био сам рањен од метка у леву страну дебелог меса, нетко је повикао да дигну руку они који су рањени, то је наређивао човек који је заповједао свим и како су остали дизали руке дигао сам и ја, тада се по нама рањенима наставило пуцати, други метак сам добио у надлактицу леве руке»?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Да, тако је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли то тако било?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Да ли је то повикао овај што је заповједао да дигну руке заробљени, овај рањени пардон, то сад не могу исто потврдити, да ли је он рекао или је неко други од војника иза рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: То ми је нејасно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мене занима, овај део ме занима, да ли то сигурно можете да потврдите када сте Ви рањени дигли руке, да је тад пуцано у Вас и да сте тад задобили други метак?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Јесте то је сигурно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само ћете ми рећи још око овог разминирања, у тренутку када се дешава то кад неки Ваши мештани то раде, где се Ви налазите?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Лежим на истом мјесту где сам рањен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Остали сте ту да лежите на детелини је ли?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Све док није дошао камион у који су нас после потоварили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви видели ко је и у каквој униформи давао инструкције за разминирање?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, изволите пуномоћници оштећених.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: (Пуномоћник оштећених) Сведок је данас у једном тренутку рекао да је наређење да се јаве 17. поподне у двориште Земљорадничке задруге, да су сазнали тако што је неки човек из села добошем пролазио селом и то им рекао, да ли сте тад могли да сазнате и ко је издао то наређење, да ли је човек рекао ко издаје то наређење?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Не сјећам се сад точно.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да ли Вам је, да ли сте Ви знали заправо ко је у селу, ко у том периоду ко је у селу формирао власт?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Ни то не знам јер нисам тамо ни био у то доба.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Добро, а да ли сте виђали у селу када сте изашли из куће после, да ли сте виђали неке спаљене куће?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Видио сам пар спаљених кућа, најсигурнија кућа која је спаљена је од Милана Кесера, изгорела је до темеља.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А како је она спаљена, је ли знате?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Немам појма.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Како је запаљена?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Вјероватно међу првим данима или чак на сам дан напада.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Те ноћи док сте били након минског поља, док сте се налазили у амбуланти, да ли Вам је познато да су неки војници држали стражу ту у дворишту или у амбуланти?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Па чули су се неки војници.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Добро, а да ли Вам је познато да је неко покушао да уђе код вас и да вас нападне ту у амбуланти?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: То сам изјавио да смо нешто чули, начули да су нешто покушали инсценирати, али међутим до тога није дошло.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Хвала, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите даље.

НАТАША КАНДИЋ: Ја сам хтела само да Вас питам и да наставим тамо где је председница већа Вас питала, односно прочитала Вам онај део вашег исказа у вези са рањавањем, Ви то такође кажете када сте тада добили метак у надлактицу леве руке, да је до Вас тада погинуо Марковић Маринко, а до њега Ваш брат Дарко, па ја сад Вас питам да ли значи од меткова, да ли су они том приликом страдали када је пуцано након подизања руке рањених или ако можете да објасните то?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Колико сам ја овако у том моменту успио чути, Маријан је рекао да је добио три метка и покојни брат је рекао да је добио по ногама тада за време прве пуцњаве, а пошто су онда пунили оружје и оно дизање руке настала је друга пуцњава, ту су они били и онда добили више метака и подлегли су тим ранама.

НАТАША КАНДИЋ: Добро значи.

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: то је све било од метака, бар сам за нас троје сигуран.

НАТАША КАНДИЋ: И значи после подизања руке ови који су, ви који сте рањени, они су.

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Јесте и то не знам ко је изјавио да се рука подигне, да ли је то неко иза нас или је неко други то не могу сада.

НАТАША КАНДИЋ: Ја немам више питања.

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Углавном то је било речено, чак нису сви ни лежали тако да колико ја знам кад сам причао и са овим другима судионицима минског поља неки се и не сјећају тога држања руке неки се сјећају али кроз маглу јер већином су сви рањени готово и страдали који су више били рањени.

НАТАША КАНДИЋ: Хвала Вам, ја сам само хтела да разјаснимо то како су, када су Маринко и Ваш брат страдали. Хвала.

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: У другој пуцњави су страдали, потпуно, у првој су били рањени, у другој су потпуно били мртви.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја ћу Вам само господине Солаковићу, везано за Ваш данашњи исказ и објашњење за кретање по овој детелини, сведок Иван Мујић који је такође овде давао исказ у вези овог кретања по детелини тврди да кад се стигло до тог кукуруза, да се онда правио окрет налево и да се спуштало до цесте, али не тврди као Ви да су дошли на ону почетну позицију, него да онај део који је пређен није поново прелажен, разумете шта сад хоћу, да сте дошли, пратите ме ово што ја причам да је дођено до кукуруза и да је после ишло се налево круг за неких 90-180°, тако је сведок Мујић објаснио да су се спустили ка цести и онда се крећу попречно, да ли у вези тога што ја сада Вама предочавам Ви остајете при свом исказу да сте се враћали на ону почетну позицију и ишли према Вашем објашњењу?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Нисмо се враћали скроз на почетни дио, значи на сам руб парцеле се нисмо враћали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Ја се не сећам точно само знам да смо се поново поредали и да смо стајали док они нису иза нас били на довољној удаљености и знам да смо кренули даље газити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, само да ли Вам је у сећању да ли кад сте дошли до кукуруза, да ли идете налево круг па се спуштате доле

или у неком другачијем поретку? Да ли се окрећете на лево да бисте?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Точно тога дјела се не сјећам како смо се окретали, углавном знам да смо газили до кукуруза и да смо се после поредали за гажење уздуж парцеле, значи попреко смо се поредали, дефинитивно не знам на који начин је се то догодило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Имате ли нешто господине Солаковићу да изјавите што Вас нико није питао, а Ви сматрате да је битно или сте се евентуално сетили накнадно?

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: Не знам, што даље све мање знам, а не сјећам се ничег, ничег важног што би нешто сад тренутно. Можда би хтио исправити још једном оно за Љубана Деветака за ону ноћ прије, исто тако пошто га ја нисам познавао, не знам сто посто да ли је он био ноћ навечер прије значи кад смо ми тамо доведени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Сведок ЉУБОМИР СОЛАКОВИЋ: То исто одустајем од тога да сам јер нисам га познавао па не могу ни тврдити нешто, а нисам га никако познавао јер сам чуо од других, то је рецимо додатно да разјаснимо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Зхвалаљујем Вам се што сте се одазвали позиву суда у Београду да сведочите.

Довршено сведочење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја би само молила судију Јадранку Курбел за ове сведоке сутра.

Судија Жупанијског суда у Вуковару Јадранка Курбел: За ових двоје свједока сутра имамо уредне доставе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Уредне доставе и за Павла Шимуновића и за Катарину Панђо?

Судија Жупанијског суда у Вуковару Јадранка Курбел: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ево, а за 28-ми Жељко Сомборац и Стјепан Маринковић, је ли имате сада код себе?

Судија Жупанијског суда у Вуковару Јадранка Курбел: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу уредне доставе?

Судија Жупанијског суда у Вуковару Јадранка Курбел: Да, да, за сада да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Главни претрес се прекида у 13,39 часова и биће настављен дана:

27.05.2010. године са почетком у 09,30 часова.

Записничар

Председник већа-судија